

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 136 / IV legislatura / Quart període

Dijous, 16 de desembre de 1993

Comissió de Política Cultural

Presidència de l'Il·lustre Sr. Joan Descals

Sessió núm. 23

SUMARI

El debat del punt segon de l'ordre del dia s'inicia a tres quarts de dotze del migdia i deu minuts.

Proposició no de llei sobre el respecte a la toponímia oficial catalana en la documentació per a ús públic del Ministeri de l'Interior (Reg. 12728) (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Sr. Bargalló (ERC) n'anuncia la retirada (p. 3300).

Proposició no de llei sobre la titularitat de la Torre dels Escipions, de Tarragona (Reg. 12745) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Bargalló (ERC) (p. 3300).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3301), Sr. Ferran (S) (p. 3301) i Sr. Carrera (CiU) (p. 3301).

El Sr. Carod-Rovira i el Sr. Bargalló (ERC) intervenen per retirar-la (p. 3302).

Proposició no de llei sobre les titulacions de català (Reg. 12754) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Cadevall (S) (p. 3302).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3304), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3304), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3305) i Sr. Salvatella (CiU) (p. 3305).

SUMARI (2)

Votació del punt 1: *aprovat per unanimitat (p. 3306).*

Votació del punt 2: *rebutjat per 7 vots a favor, 12 en contra i 3 abstencions (p. 3306).*

Votació del punt 3: *rebutjat per 10 vots a favor i 12 en contra (p. 3306).*

Proposició no de llei sobre l'elaboració del Pla de recuperació i restauració de les restes i els vestigis de les fargues del territori català (Reg. 12961) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Piella (S) (p. 3306).*

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3307), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3307), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3307) i Sr. Casadesús (CiU) (p. 3307).*

Votació: *rebutjat per 10 vots a favor i 12 en contra (p. 3308).*

Proposició no de llei sobre la no-emissió de pel·lícules o sèries qualificades com a no recomanades per a menors de 18 anys abans de les 23 hores (Reg. 12961) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3308).*

Posició dels grups: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3309) i Sr. Bargalló (ERC) (p. 3309).*

El Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia la retirada (p. 3309).

Proposició no de llei sobre la rehabilitació de la Tarragona romana (Reg. 13114) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3309).*

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 3310), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3310), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3310), Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 3310) i Sr. Grau (CiU) (p. 3311).*

El Sr. Carod-Rovira (ERC) n'anuncia la retirada (p. 3311).

Proposició no de llei sobre la retirada de les monedes franquistes de curs legal (Reg. 13221) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3311).*

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3312), Sr. Reguant (M) (p. 3312), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3312), Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 3312) i Sr. Sabanza (CiU) (p. 3313).*

El Sr. Carod-Rovira (ERC) anuncia la retirada del text que va des de «de manera que guardin» fins al final (p. 3314).

Votació del text fins a «curs legal»: *aprovat per 22 vots a favor i 1 abstenció (p. 3314).*

Proposició no de llei sobre l'assistència i l'orientació als joves que no han pogut ingressar a les universitats de Catalunya (Reg. 13409) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Cadevall (S) (p. 3314).*

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3315), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3315), Sr. Bargalló (ERC) (p. 3315) i Sra. Vidal (CiU) (p. 3316).*

Votació: *rebutjada per 9 vots a favor i 12 en contra (p. 3316).*

Proposició no de llei sobre els accidents fortuïts en els centres docents i les seves conseqüències (Reg. 13437) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3317).*

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, 2 i 3, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Jané (CiU) (p. 3317).*

Esmenes del G. Mixt (núms. 4 i 5, de supressió i d'addició)

Torn a favor: *Sr. Reguant (M) (p. 3318).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3318), Sr. Bargalló (ERC) (p. 3319) i Sra. Torrent (S) (p. 3319).*

Posició del grup presentant: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3319).*

El Sr. Jané (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 3320).

Votació amb les esmenes núms. 1, 2 i 3 incorporades: *aprovada per unanimitat (p. 3320).*

Proposició no de llei sobre l'increment de les taxes universitàries (Reg. 13468) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3320).*

Posició dels grups: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3321), Sr. Bargalló (ERC) (p. 3321), Sra. Torrent (S) (p. 3321) i Sra. Vidal (CiU) (p. 3321).*

Votació del punt 1: *aprovat per 18 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3322).*

Votació del punt 2: *aprovat per unanimitat (p. 3322).*

Votació del punt 3: *aprovat per 13 vots a favor i 6 abstencions (p. 3322).*

SUMARI (3)

Proposició no de llei sobre l'aplicació esglaonada de l'increment de les taxes universitàries en funció de les rendes familiars dels estudiants (Reg. 13635) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

El Sr. Reguant (M) n'anuncia la retirada (p. 3322).

Proposició no de llei sobre la continuïtat de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya (Reg. 13653) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3323).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3323), Sr. Bargalló (ERC) (p. 3323), Sra. Sobrequés (S) (p. 3323) i Sr. Vila i Foruny (CiU) (p. 3324).

Votació del punt 1: aprovat per unanimitat (p. 3324).

Votació del punt 2: rebutjat per 7 vots a favor i 12 en contra (p. 3324).

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres del migdia i deu minuts.

SESSIÓ NÚM. 23 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

El debat del punt segon de l'ordre del dia, primer que es transcriu, s'inicia a tres quarts de dotze del migdia i deu minuts. Presideix el Sr. Descals, acompanyat del vice-president, Sr. Martorell, i de la secretària, Sra. Pallé. Assisteixen la Mesa els lletrats Sr. Muro i Sr. de Alfonso.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Campuzano, Sra. Capell, Sr. Casadesús (en substitució del Sr. Codina), Sr. Giménez, Sr. Jané, Sr. Salvatella, Sr. Sabanza (en substitució de la Sra. Sanabra), Sr. Varela, Sra. Vidal i Sr. Vila i Foruny, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Cadevall, Sr. Dalmau i Ribalta, Sr. Ferran, Sr. Sobrequès, Sr. Piella (en substitució del Sr. Terradellas) i Sra. Torrent, pel G. Socialista; Sr. Bargalló i Sr. Carod-Rovira, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Riera i Gassiot, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya; Sr. Pujol i Folcrà, pel G. P. Popular, i Sr. Reguant, pel G. Mixt.

Proposició no de llei sobre el respecte a la toponímia oficial catalana en la documentació per a ús públic del Ministeri de l'Interior

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, al segon punt de l'ordre del dia, que és debat i votació de la Proposició no de llei sobre el respecte a la toponímia oficial catalana, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Per retirar-la.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Molt bé, moltes gràcies.

Proposició no de llei sobre la titularitat de la Torre dels Escipions, de Tarragona

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de llei sobre la titularitat de la Torre dels Escipions de Tarragona, presentada pel diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira. Té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Com suposo que els membres d'aquesta Comissió ja sabran, a finals d'aquest estiu se celebrà a Tarragona el Congrés Internacional d'Arqueologia Clàssica, que fou important en el conjunt dels seus debats, important per les aportacions que donava i important també pel conjunt de treballs —tant de recuperació de patrimoni com de divulgació de patrimoni— que s'anaren celebrant al voltant d'aquest Congrés i en els mesos inicials.

Una de les comunicacions presentades en aquest Congrés posà en relleu que en aquell moment no es tenia coneixement —si més no, en aquell moment, setembre del 93, que és quan presentàrem aquesta Proposició no de llei— de qui era el propietari efectiu d'un dels patrimonis arqueològics romans de Tarragona potser més emblemàtics, no per la seva

importància en si mateixa, sinó pel fet que al peu de la Via Augusta fou sempre un senyal d'entrada a la ciutat, com era la Torre dels Escipions. Aleshores, en aquell moment, el setembre d'enguany, al llarg del Congrés, semblà que hi havia dubtes entre la propietat pública possible del monument de la Torre dels Escipions, potser el Ministeri d'Obres Públiques i Transports, com de la privada, potser el marquesat de Mas Rabassa, que té els terrenys situats al voltant d'aquell indret.

Aleshores, per això, preocupats com estem sempre pel patrimoni del nostre país, preocupats fins i tot encara més els diputats d'Esquerra en aquesta Comissió pel patrimoni romà a Tarragona, per motius de veïnatge, vam presentar aquesta Proposició no de llei que diu que: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a cercar la col·laboració amb les altres administracions per tal d'establir la titularitat de la propietat de la Torre dels Escipions, de Tarragona, procurar-ne la propietat pública, si no és el cas, i posar conjuntament els mitjans necessaris per al manteniment adequat d'aquest monument nacional, promoure'n i difondre'n els estudis al respecte i facilitar-hi l'accés públic en condicions apropiades», proposició no de llei que posem a la seva consideració no només (*remor de veus*) per saber el resultat de vots...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Bargalló. Si us plau...

El Sr. BARGALLÓ: ... no només per saber...

El Sr. PRESIDENT: ... voldria dir una mica de silenci. Gràcies.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Això que en aquest moment som bastants menys dels que érem abans en aquesta sala.

Deia que la presentàvem no només per saber el resultat de vots, sinó bàsicament també per conèixer el parer dels altres grups i especialment del Grup de la majoria, perquè molt possiblement del setembre cap aquí algunes de les peticions que formulàvem en la Proposició no de llei ja s'han aclarit, perquè ben possiblement el Departament de Cultura o altres departaments de la Generalitat ja deuen haver, per exemple, a hores d'ara, pogut de manera certa escatir quina és la propietat d'un monument d'aquestes característiques i d'aquesta importància.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei no hi ha presentada cap esmena; per tant, passàrem al posicionament. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, a Tarragona, com a altres indrets de Catalunya amb alta densitat de patrimoni cultural, les diferències polítiques entre les administracions territorials: estatal, autonòmica i local, han provocat una duplictat d'esforços, la qual cosa encara és més greu si tenim en compte les minses dotacions pressupostàries que estan en joc.

Amb independència de la problemàtica de la titularitat de la Torre dels Escipions —que correspon determinar al poder

judicial, si hi hagués un conflicte de drets sobre aquest patrimoni—, entenem que aquesta Proposició no de llei obriria la possibilitat de reconduir —encara que fos per a un cas particular— la manca de diàleg entre les administracions, que ha tingut importants costos en altres conjunts monumentals, com són Empúries o el monestir de Poblet, per exemple.

Per aquesta raó, el Grup Parlamentari Popular votarà en sentit favorable a aquesta Proposició no de llei, bo i mostrant la nostra confiança que aquesta iniciativa sigui el primer pas en ordre a una millor coordinació de les administracions públiques amb competències en matèria de protecció i foment del patrimoni cultural.

La protecció, la conservació i la difusió del patrimoni cultural és una de les obligacions que tenen els poders públics. Entenem que els béns integrants del patrimoni cultural català han de ser conservats pels seus propietaris i posseïdors, d'acord amb les seves possibilitats econòmiques i amb ajut de les administracions.

Per desgràcia a més a més d'aquesta disfunció que he esmentat entre el marc fiscal i la política de protecció i foment del patrimoni, hem d'afegir que ens trobem amb la insuficiència de mecanismes de cooperació interadministrativa entre el Ministeri de Cultura, que gestiona l'1% dels pressupostos d'obres públiques executades per l'Estat, els poders locals i la Generalitat de Catalunya.

Malgrat allò que disposa la disposició addicional cinquena de l'Estatut, la coordinació, per no dir la col·laboració entre els òrgans amb competències en matèria de patrimoni, o sigui Estat i Generalitat, ha estat sota mínims i això té un alt cost en termes d'ineficiència.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. No havent-hi el representant d'Iniciativa per Catalunya, donaríem la paraula al senyor Ferran, representant del PSC, perquè es posicioni. Gràcies.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per desgràcia, no és aquest l'únic cas d'un monument en què, l'un per l'altre, la feina no es fa. És el cas de la Torre dels Escipions, però jo em penso que aquest és un fet particular que demana una solució, però que no deixa de ser un exponent de la inhibició que hi ha, molts cops, de tothom: de privats, d'administracions i de l'Església, també, a l'hora d'invertir, de protegir i d'actuar en defensa del nostre patrimoni cultural català, i més, òbviament, en temps de crisi, on s'estalvien molt els diners i es cuiden molt les despeses.

Exemples clars que il·lustren això també s'han comentat molt en aquest Parlament i en aquesta Comissió en preguntes al conseller sobre mesures de seguretat, recentment, sobre conservació de monuments, i recentment també vam veure i vam discutir en aquesta Comissió una proposició del mateix Grup d'Esquerra Republicana, que, amb l'excusa dels casos de Porqueres, tenia també un abast general de com s'havia de cuidar el patrimoni català, i nosaltres creiem que és la Generalitat l'autoritat competent en aquest tema i,

per tant, és ella la que ha d'assumir directament la iniciativa al respecte.

Dit això, i donant aquest paper preeminent a la Generalitat i al Departament de Cultura per resoldre aquests temes de coordinació entre privats, institucions, Església i altres administracions, anunciar que votarem afirmativament la proposta del Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Carrera té la paraula.

El Sr. CARRERA: Moltes gràcies, senyor president. Es demana en aquesta Proposició no de llei instar el Govern de la Generalitat a cercar la col·laboració amb altres administracions per tal d'establir la titularitat de la propietat de la Torre dels Escipions. Al respecte he de dir que la Secretaria General del Departament de Cultura, amb data 29 de gener del 93, va demanar informe sobre la titularitat de la Torre en el moment que la demarcació de carreteres de l'Estat negà ser-ne propietària.

D'aquest informe, se'n poden extreure una sèrie de conclusions que potser expliquen una mica el procés que s'ha seguit per esbrinar-ho, i les dades han estat extretes del Centre de Gestió Cadastral i de Cooperació Tributària, del qual es poden extreure les següents conclusions o els següents mecanismes, o l'explicació d'aquests possibles dubtes sobre la titularitat.

En annexionar-se la Torre dels Escipions, perdó, el terme de Tarragona al de Tamarit, el polígon deu on estava ubicada la Torre passà a ser el quaranta-set en el nou cadastre, sense cap tipus de variació de forma, superfície, ni cap altre paràmetre identificador de la finca.

Per efecte de la revisió del Pla general de l'any 84, la Torre passà a ser finca urbana. Dita finca es localitza en el cadastre d'urbana en el polígon quaranta-cinc, parcel·la I-90463. És segregada del polígon quaranta-set, perquè aquest continua sent no urbanitzable, mentre que el quaranta-cinc sí que ho és. La finca, doncs, és inscrita a nom de la Direcció General de Belles Arts, segons aquest cadastre. El que succeeix és que aquesta finca no està registrada en el Registre de propietat, però, atesa la seva condició d'urbana, datada l'any 1986, que és l'última revisió que es va fer del cadastre, no és d'estranyar ni sorprenent que encara no estigui registrada en el Registre de propietat. Aquest seguit de canvis urbanístics i cadastrals ha pogut provocar aquesta aparent confusió i dubtes sobre la titularitat de la Torre.

Com a conclusió, doncs, podem dir que la Torre dels Escipions, i la parcel·la que l'envolta, d'una superfície aproximada d'uns 700 m², són de titularitat de l'Estat espanyol, que no l'ha inscrit, de moment, en el Registre de propietat. Així, doncs, se'n coneix la titularitat a hores d'ara, i des de la data que he esmentat abans, que és la del 29 de gener, la titularitat de la Torre dels Escipions.

Referent al contingut de la resta de la Proposició no de llei, he de dir que el passat dia 29 de setembre el Departament de Cultura sol·licità a la Comissió Mixta de Trans-

ferències una ampliació de la llista 1B, del Reial Decret 1010/1981, del 27 de febrer, de traspàs de l'Estat a la Generalitat en matèria de cultura. Com vostès saben, aquesta llista, la 1B, és un inventari detallat dels béns immobles, les competències sobre els quals es transfereixen de l'Administració de l'Estat a la Generalitat, excepte la defensa contra l'exportació il·lícita i l'explotació. Resumeix, aquesta llista, tots aquells importants valors històrics i artístics, la majoria d'ells especialment protegits per alguna declaració monumental. La proposta del Departament consisteix en l'ampliació del nombre d'immobles objecte de traspàs, i entre els que es proposen incloure a la llista hi ha, hi figura la Torre dels Escipions.

Ara bé, la llista 1B ha suscitat diversitat d'interpretacions sobre l'àmbit de les facultats transferides i també algunes reticències sobre la possibilitat de contemplar la relació dels béns afectats, ja que la Comissió Mixta ha considerat superflua la dita ampliació reiterades vegades.

El Grup de Convergència i Unió creu que l'àmbit de competències que afectarien els béns inclosos en la llista 1B ni és la transferència de competències de tutela històrica artística, ja que l'Estatut, en el seu article 9.5, atribueix a la Generalitat competències de tutela sobre tots els béns històrics artístics de Catalunya, siguin o no de titularitat estatal i constin o no en la llista 1B del Reial Decret 1010/81, ni tampoc títols de domini, sinó simplement les funcions de gestió dels immobles en ella relacionats, la qual cosa implica llur administració, possessió i usdefruit. D'acord amb tal transferència, la Generalitat en gestiona la utilització, visita del públic, vigilància, manteniment, etcètera.

Així, doncs, la inclusió de la Torre dels Escipions en aquesta llista és un primer i important pas per poder fer el manteniment adequat d'aquest monument nacional i poder així facilitar-li l'accés públic en condicions més apropiades, com demana la Proposició no de llei del Grup d'Esquerra Republicana.

Per tot això, pensem honestament que no fa falta instar més el Govern perquè faci el que ja ha començat a fer i d'una manera important.

Per tant, és per això que, dintre de l'esperit, que, evidentment, compartim, anunciem que votarem en contra d'aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Carod-Rovira ha demanat la paraula?

El Sr. CAROD-ROVIRA: He demanat la paraula perquè en fes ús el senyor Bargalló, ja que el nostre Grup, amb el seu permís, retiraria aquesta Proposició no de llei, però amb el previ ús de la paraula pels motius que ara dirà el meu company de Grup, senyor Bargalló.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Bargalló, doncs, té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, bé, en tot cas, primer per agrair la informació donada pel Grup de la majoria, com jo ja intuïa en finalitzar la nostra exposició, però, en tot cas, evidentment, la Torre dels Escipions és un monument que, entre tots, hem de promocionar, de restaurar i de millorar del tot en el seu entorn; evidentment, això s'ha de fer a tra-

vés de la gestió dels òrgans nacionals, comarcals i locals competents, i, en tot cas, a partir de la informació donada pel diputat senyor Carrera el nostre Grup continuarà treballant en aquest sentit i continuarà, a més a més, un cop ja s'ha clarificat l'objectiu primer d'aquesta Proposició no de llei, que era esbrinar-ne la titularitat, els objectius secundaris; dir que continuarem treballant-hi en el seu moment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, se suposa que queda retirada...

El Sr. BARGALLÓ: Per tant, queda retirada, sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Passarem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Proposició no de llei sobre les titulacions de català, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall. El senyor Magí Cadevall té la paraula.

Proposició no de llei sobre les titulacions de català

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. L'objectiu d'aquesta Proposició no de llei és proposar unes mesures per millorar tant l'ensenyament del català com els exàmens que n'acrediten el nivell de coneixement. Volem la normalització lingüística, i un dels seus objectius és promoure i facilitar que tots els ciutadans de Catalunya tinguin un coneixement del català apropiat a cada situació, però volem també un país normal, on el reconeixement del nivell de coneixement de català estigui, fins on sigui possible, lligat amb l'ensenyament del català i, si és possible, amb l'ensenyament reglat.

Cal recordar que, des de començament de segle, el catalanisme i les institucions de Catalunya varen estendre el coneixement del català amb molt pocs mitjans, i el balanç que se n'ha de fer és positiu, si tenim present la correlació mitjans-resultats. En avaluar l'actuació del Consell Executiu, cal tenir present la competència que l'Estatut i les lleis li atorguen i els anys que han transcorregut. Algunes actuacions de la Junta Permanent de Català pensem que varen ser dissenyades a l'inici de la tasca de normalització lingüística i no volem, en absolut, menystenir la seva actuació, però després dels anys transcorreguts creiem que cal una adequació a la situació actual; ens sembla que hi ha un divorci entre l'ensenyament del català, que, en el cas de l'ensenyament no reglat o reciclatge, recau molt especialment en el Consorci de Normalització Lingüística, i el control del nivell, els exàmens, que els fa la Junta Permanent de Català. Ens sembla que aquesta és una situació anòmala, no prou recomanable pedagògicament, i, fins i tot, en una qüestió com la llengua, en què és molt important el consens i que és un tema que hauríem de cuidar molt, hi hauria el perill que, a la llarga, veiessin aquesta Junta com un comissariat polític. En tot cas, si nosaltres ho comparem amb altres situacions, afortunadament la situació, per exemple, en el batxillerat, d'alumnes lliures que tenien l'ensenyament en uns centres i s'examinaven en uns altres, ha desaparegut.

Fem això no perquè sí, sinó perquè realment hem recollit queixes de molts ciutadans —en gran part, funcionaris— que volen millorar el seu nivell de català, que volen acreditar el seu nivell i que es troben amb problemes. Parlaré de tres problemes només, que són els tres punts que es tracten en la Proposició no de llei. El primer és el tema de les equiparacions. Aquí, crec que hi ha un veritable caos en el tema de les titulacions de català; aquí, l'acord de la Comissió per a la Normalització Lingüística últim que tinc, del 91, que en refon algunes d'anteriors, he comptat que, en el cas de l'accés a la funció pública, per eximir de la prova de català, hi havia, exactament, cinquanta-cinc titulacions. Per tant, la primera cosa que podríem dir és: bé, les administracions no podrien fer un esforç, en algun cas, per simplificar, per col·laborar i donar, diverses institucions, el mateix tipus de titulació?

Però ni tan sols demanem això en aquesta Proposició no de llei —que ens sembla que ens ho hauríem de plantejar—, sinó una qüestió molt més senzilla, que és que, almenys, ens sembla que s'haurien de promulgar aquestes homologacions o equiparacions amb rang suficient i que sigui publicat en el DOGC. Que em consti a mi, aquest acord o aquests diferents acords de la Comissió per a la Normalització Lingüística no han sigut publicats al DOGC ni tenen vocació de ser-ho, perquè molts dels seus apartats acaben, literalment, dient: «Aquesta llista de titulacions homologades pot rebre modificacions, les quals seran notificades oportunament.» No «seran publicades al DOGC», etcètera, com sempre que hi ha una ordre, pot sortir una altra ordre que la canvia, no? I, per tant, jo penso que estem en una situació d'inseguretat jurídica, i em consta que algunes persones han anat a alguna administració, alguna vegada dependent de la Generalitat i alguna altra de l'Administració local, i s'han negat a admetre aquestes equiparacions, perquè han dit: «Bé, amb quina força legal, això? On està publicat? Quin rang té aquest acord?»

Per tant, això causa un perjudici a moltes persones. Pensin que, de vegades, en depèn el seu futur professional, per exemple, que no poden accedir a un concurs de trasllats per aquesta causa.

El segon problema de què vull parlar és de com es fan els exàmens de català. Fins ara, la Junta Permanent no ensenya, només examina, i en la pràctica i fins ara —almenys, fins ara fa poc— ha demostrat una incapacitat per organitzar els exàmens. És a dir, nosaltres admetem la paraula del senyor conseller de Cultura en la seva última compareixença, en què es va comprometre a fer una convocatòria on es poguessin admetre totes les sol·licituds per fer els exàmens de la Junta Permanent de Català, no? Per tant, això no ho posem... Però fins ara hi ha hagut un *numerus clausus*: no s'admetia a examen tots els sol·licitants, i això, com he dit, causa greus inconvenients, perquè no es poden examinar en el moment oportú, quan creuen que estan més preparats, o perquè els impedeix, per exemple, drets que tenen, a trasllat, etcètera.

El senyor conseller va donar com a excusa de dir: «Bé, ja hem fet un gran esforç: l'últim any hem atès vint-i-cinc mil

persones que es volien examinar.» Bé, jo puc donar punts de referència —és inexcusable que no es pugui examinar tots els que ho demanen—: a les nostres universitats s'examinen aproximadament, de les PAU, uns cinquanta mil alumnes. Però agafem un altre exemple: l'Institut Britànic, per exemple; fa uns anys tenia també una demanda més petita, no dic que siguin els mateixos números absoluts, però és, una mica, la mateixa proporció, i feia tots els exàmens, per exemple, del primer nivell, del *First Certificate*, en els locals de l'Institut Britànic; s'ha incrementat la demanda dels certificats d'anglès a Catalunya, no parlo ja de la normalització que tinguin a Anglaterra per reconèixer el nivell dels estudis d'anglès, parlo, fins i tot, de les facilitats que tenen els ciutadans de Catalunya per demostrar els seus coneixements d'anglès: admeten tothom que vol demostrar els seus coneixements d'anglès, i aquesta setmana mateix han fet les proves escrites, l'Institut Britànic, al Palau de Fires de Montjuïc, perquè són persones que saben organitzar les coses i s'adeqüen a la demanda i a les necessitats. I està també més lligat amb l'ensenyament, perquè no és obligació cursar els estudis a l'Institut Britànic, però pots, si vols, cursar els estudis a l'Institut Britànic.

Bé, per tant... I una altra qüestió: és a dir, bé, és que nosaltres..., o pensen que aquest diputat va pel món recollint queixes? Mirin, els puc donar una anècdota. Ahir mateix estava a Madrid, en un taxi, assistint a un congrés, i érem tres persones; vaig comentar l'ordre del dia d'avui, vaig comentar aquest tema, i mirin quina casualitat: les altres dues persones, totes dues, havien intentat, dues vegades, matricular-se de l'examen aquest de la Junta de Català, no havien pogut, i em van fer constar que una de les vegades estava, aquella persona, la segona a la cua de la sucursal de la Caixa —la segona, a l'hora d'obertura—, davant d'ella només tenia una persona. A aquesta segona persona de la cua, quan va fer la sol·licitud, li van dir: «No, l'ordinador ja no admet més sol·licituds.» Per tant, a part de quedar molt greument perjudicada, va quedar amb la convicció que hi havia algú que tenia una línia més directa amb els ordinadors que ella mateixa, que havia fet cua a fora.

Llavors, jo confio, per tant, en la paraula del conseller, que ens solucionarà el problema. I, junt amb aquest problema —i és el que es tracta, sobretot, a la Moció—, és que pensem que una part de la solució és que es lligui amb l'ensenyament. Per tant, s'ha de connectar, pensem, la docència amb els exàmens. Demanem que la Junta Permanent de Català tingui alguna funció..., aquí demanem que es reguli —no vol dir que autònomament i sempre cap control cada centre de normalització lingüística ho pugui fer—, demanem que es reguli, però que tingui una funció. I es donen casos com, ens sembla, que l'Escola de Funció Pública de Catalunya que no fa directament cap ensenyament de català ni examina l'ensenyament de català, sinó que, com sempre, ens trobem una escola d'administració pública, una altra entitat que fa l'ensenyament de català i una altra que examina. Això no és un país normal. Bé, aquest, podríem dir, és el segon punt.

Passem al tercer. El tercer...

El Sr. PRESIDENT: Li prego que en faci via.

El Sr. CADEVALL: És el tercer i últim, senyor president. A veure, al tercer punt el que es demana és que, a mitjà termini, encara que persistirà el reciclatge, i aquest el faran diverses institucions..., pensem que l'instrument bàsic per aprendre i per acreditar el nivell de català ha de ser l'ensenyament reglat. El Govern de la Generalitat ens sembla que valora poc l'ensenyament reglat amb aquests coneixements de català. Per exemple, només a partir de l'any 92 reconeix en aquestes homologacions el batxillerat i l'homologa al nivell C; jo no sóc tècnic en la matèria i no puc tenir opinió personal, però m'han informat que el programa de COU, si es fa adequadament, correspondria al nivell D. I això no s'homologa en absolut. És que la Generalitat de Catalunya no confia en el nivell de català que es dona a les seves escoles? A secundària hi ha problemes de normalització lingüística, però fixin-se que no estem parlant d'ensenyament en català, sinó d'ensenyament del català.

Per tant —i acabo—, aquesta Proposició pretén promoure i facilitar tant el coneixement com els exàmens, i em penso que encara que som un petit —relativament— país, això no ens impedeix que puguem ser, moralment, un país gran, i que els petits interessos, de fet, que volen conservar formes d'organització que ja estan caduques es podrien perfectament superar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat, per aquesta extensa, extensíssima explicació. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, en l'àmbit o en el camp que demana aquesta Proposició no de llei, nosaltres volem deixar constància i reconèixer l'esforç que especialment les administracions locals i les universitats han desenvolupat en el marc del Consorci de Normalització Lingüística, oferint uns serveis que en bona mesura corresponen a la mateixa Administració autonòmica.

Creiem que, superada l'etapa inicial del procés de normalització, caldria plantejar-se formes de reconeixement legal de la formació oferta pel Consorci i per altres centres de formació reglada, amb les oportunes mesures de control i inspecció del nivell de competència acadèmic. Si volem incrementar dia a dia la presència de la llengua catalana, hem de donar una resposta efectiva a la demanda social de formació lingüística en la nostra llengua i no podem limitar-nos als instruments que fins ara han exercit una important tasca històrica, però que es troben, en bona mesura, superats per l'èxit reconegut de la normalització. Si volem que el català pugui deixar enrere els vaticinis pessimistes que darremament s'han fet sobre el seu futur, és imprescindible que els poders públics garanteixin el seu coneixement a tots els ciutadans, sigui quina sigui la seva adscripció idiomàtica i el seu nivell de formació. Només si posem al seu abast aquests mitjans i aconseguim que l'oferta sigui suficient per donar resposta a la demanda, només en aquest cas podrem mante-

nir uns determinats nivells d'exigència de domini lingüístic a les dues llengües oficials de Catalunya.

Per aquestes raons, votarem en sentit favorable aquesta Proposició no de llei del Grup Socialista.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta Proposició no de llei ve a ser com l'acceptació del desgavell que reflecteix els recolzes del català, llengua pròpia de Catalunya, que, durant molt temps, no ha estat llengua oficial, i que, per tant..., i explica també quins han estat els esforços històrics, des d'aquells cursos que van començar fent la Diputació de Barcelona, grups privats, Òmnium Cultural..., el paper de moltes d'aquestes entitats per acabar fent classes de català, classes de català que molt sovint un nota que no han servit prou com perquè hi hagi una capacitat d'ús normal del català entre els que pertanyem ja a aquelles generacions anteriors.

Per aquesta raó, ens sembla interessant que es plantegi en una Proposició no de llei la necessitat de començar a discutir sobre aquests diferents tipus de titulacions, i que, per tant, es vagi cap a una normalitat també en això, és a dir, també en els títols de català.

Nosaltres donarem suport als punts primer i tercer d'aquesta Proposició no de llei. El primer, que parla de la taula d'equiparacions de les diverses titulacions..., aquest crec que ha quedat prou aclarit i prou explicat. El tercer, ens sembla important el programa per aconseguir que l'ensenyament reglat tingui cada dia un paper més important en l'ensenyament i reconeixement dels nivells de català.

Durant molts anys m'ha correspost de fer de professor de reciclatge de català a mestres, i sempre he dit —i ho repeteixo en aquest Parlament— que, quan acabàvem i anàvem a portar als ICE corresponents —els instituts de ciències de l'educació— les notes, sempre, al final, els professors del lloc on donàvem classes afegíem una nota dient-hi: «Nosaltres som del tot conscients que aquests alumnes han aprovat, que no hem fet cap trampa, que hem estat molt rigorosos a l'hora de fer

les proves, però que amb aquestes coneixements de català és impossible que aquests professors puguin donar classes de català amb normalitat. Això, que ho havíem anat repetint sempre i no amb voluntat crítica, al contrari, per no crear-nos nosaltres una mena de miratges estranys, quan la Llei de normalització lingüística ens deia que d'aquí a pocs anys a l'acabament de l'EGB tots podran parlar correctament català i castellà perquè els mestres els hauran pogut donar aquestes classes... És important, per tant, que s'insisteixi en aquest punt i que es digui, doncs: no, no, cal continuar fent un esforç i un esforç sistemàtic molt clar per aconseguir que els professors sàpiguen prou català.

A aquest tema hi ha fet una al·lusió el senyor Cadevall i hi estic totalment d'acord: els ensenyaments mitjans, que tenen més professorat català que l'ensenyament de la primària, en canvi, el nombre de classes efectives en català és

menor que el de les que es fan en ensenyament primari. Això, en una reunió que va tenir lloc a Tarragona, de professors d'ensenyament mitjà, quedava clarament reflectit; tema, per tant, que em penso que és important. Alguns deien que era perquè no hi havia prou suport, a vegades, de llibres de text d'ensenyament mitjà i que el mestre, o el professor, en aquest cas, per, una mica, no voler fer l'esforç de preparar-se, continuava donant les classes en castellà.

Per què no donarem suport a l'article segon? Per una raó de coherència, també, amb el que estem plantejant i que aquests dies hem tingut ocasió d'explicar, de manera potser massa fragmentària. Tot i que vam estar totalment d'acord i estem d'acord amb el Consorci de Normalització Lingüística signat amb els ajuntaments, creiem que en aquests moments s'ha de fer una nova reflexió i que, en tot cas, l'anunci d'una nova llei del català ens permetrà de fer col·lectivament aquesta reflexió entre ajuntaments i Generalitat per a la revisió del Consorci i per la readaptació, reajustament, del Consorci a les funcions per a les quals va ser creat. Clar, en aquests moments, fer una proposició no de llei que regulés la capacitat del Consorci per atorgar títols quan molts de nosaltres creiem que potser és el moment de revisar les funcions d'aquest Consorci ens semblaria, en tot cas, prematur i, per tant, ens abstindrem en aquest segon punt de la Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Carod-Rovira, per Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup també, semblantment a la posició que ens acaba d'anunciar el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, senyor Riera, amb relació a aquesta Proposició no de llei, votarà de manera favorable els punts primer i tercer de la proposta i s'abstindrà en el punt segon de la Proposició no de llei.

Votarà a favor del primer punt perquè creiem que pot ser del màxim interès disposar d'una manera pública i, sobretot, clara d'una taula d'equiparacions de les diverses titulacions de català amb el rang normatiu i amb la promulgació adequada que ens permeti de sobreviure entremig del laberint de títols que existeix en aquests moments, amb el benentès que aquests títols afecten no només els que han anat expedint institucions públiques i privades del Principat de Catalunya, sinó també de la resta del domini lingüístic, que segueixen tenint idèntica i igual validesa legal.

Votarem a favor del tercer punt, en el sentit que creiem que és rigorosament cert que cal que, en allò que es refereix a la titulació de llengua catalana, el Govern atorgui la màxima validesa als títols adquirits a l'interior de l'ensenyament reglat; és a dir que aquelles matèries que han estat aprovades amb la titulació corresponent siguin vàlides i, per tant, no calgui tornar a passar una prova d'un nivell similar en un altre organisme, com seria la Junta Permanent de Català. Em sembla també una proposta de sentit comú.

Ens abstindrem, en canvi, en allò que fa referència al punt número 2, perquè, per una banda, no creiem que l'ac-

tual situació, al nostre entendre, d'una certa crisi per la qual passa el Consorci de Normalització Lingüística sigui —aquesta situació, deia— el moment més adequat per pensar a atorgar, a més, a aquest Consorci unes funcions d'expedició de títols, que creiem que no hauria de ser ni l'objectiu central ni un dels seus objectius primers, ja que en realitat el que faria seria contribuir encara més a aquest caos de titulacions a què fèiem referència fa uns instants.

En la meua condició particular, crec, d'únic membre d'aquesta Comissió de Política Cultural que és, alhora, vocal de la Junta Permanent de Català des de l'any de la seva creació —fa uns anys he deixat de ser-ne i ara en sóc només, per voluntat pròpia, examinador un cop l'any—, jo crec que les funcions de la Junta Permanent de Català segueixen essent encara absolutament legítimes i necessàries perquè corresponen a un àmbit que és l'únic àmbit que hauria de tenir la Junta Permanent de Català, que és el d'atorgar les titulacions adequades fora de l'ensenyament reglat a la població adulta que vulgui acreditar el seu coneixement de la llengua, i que això hauria de ser fet sense aquelles dificultats que, efectivament, en convocatòries últimes, en convocatòries anteriors, han denunciat nombrosos ciutadans que s'havien trobat per no poder accedir a examinar-se.

Per tant, nosaltres, en aquest punt concret, ens abstindrem, perquè creiem que la facultat de concedir els títols està ben atribuïda a la Junta Permanent de Català com a herència històrica d'aquell Tribunal Permanent de Català que presidia Pompeu Fabra, i per aquest motiu aquí el nostre vot serà l'abstenció i en els altres dos punts la posició favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Salvatella té la paraula per posicionar-se.

El Sr. SALVATELLA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, la Junta Permanent de Català va ser creada, com ha recordat el diputat senyor Carod-Rovira pel nostre Govern el juliol del 81 i tenint en compte l'antecedent del Tribunal Permanent de Català instituït per la Generalitat l'any 34. Des de la seva creació fins avui, la Junta em sembla que ha dut a terme una tasca rellevant en l'acreditació dels coneixements de llengua catalana; la seva acció és coneguda i positivament valorada en molts altres països. Des que es van aplicar els certificats de la Junta Permanent per a l'exempció de l'examen de català de les proves d'accés a la Funció Pública, s'ha produït un increment progressiu de la demanda d'aquests certificats, de tal manera que la Junta ha hagut de fer un esforç per facilitar-ne la inscripció i per establir convocatòries sense límits de places. Aquest procés de renovació segueix i, en aquest sentit, està previst que l'any vinent s'implanti un sistema d'inscripció amb impresos amb codi de barres i també s'està treballant en l'actualització de les proves.

Quant a l'examen de català en la selecció del funcionari, la Comissió per a la Normalització Lingüística ha adoptat un acord en el qual es regula el procediment a seguir i s'estableixen les exempcions de l'esmentada prova. Aquest acord ha estat àmpliament difós i, si no se n'ha fet una pro-

mulgació amb rang normatiu, com reclamava el senyor Cadavall, és perquè s'ha volgut experimentar durant un període previ. Sempre és millor poder-ne detectar les mancances o els errors abans de publicar-ho al *Diari Oficial*. Ara, un cop passats dos anys, sembla oportú d'acceptar-ne la promulgació en forma de decret del Govern perquè pugui ser reconeguda aquesta normativa per totes les administracions de Catalunya, tal com planteja la Proposició no de llei presentada pel Grup Socialista.

Respecte al segon punt, hauríem d'aclarir, d'entrada, que la Junta Permanent mai no ha organitzat cursos de català per a adults i que abans de l'existència del Consorci per a la Normalització Lingüística ja existia una clara distinció entre l'organització de cursos per part d'ajuntaments, entitats i empreses, sovint amb l'ajut econòmic de la Direcció General de Política Lingüística, i l'avaluació de nivells de coneixement, assignada des del 81 a la Junta Permanent de Català. Aquesta distinció entre organització de cursos i avaluació de coneixements es produeix també en altres països i es fonamenta en la conveniència de destriar un procés de l'altre, cosa que permet una més gran fiabilitat en l'expedició de certificats que tenen un ús i un reconeixement social més enllà dels mateixos cursos. La Junta Permanent porta a cap les seves funcions des d'un esperit d'exigència i d'acostament als estàndards europeus d'avaluació de coneixements lingüístics.

Entenem que el Consorci no és un organisme adequat per assumir la funció d'expedició de diplomes a nivell de competència en llengua catalana, sinó que li pertoca l'organització de cursos amb vista al control del progrés dels alumnes i de l'accés d'aquests a cursos superiors, si cal. Hem d'assenyalar, tanmateix, que els certificats que expedeix la Direcció General de Política Lingüística per a cursos de català que, fora del marc del Consorci, subvenciona a entitats o empreses només tenen el caràcter de certificats de curs. La Junta Permanent, per altra banda, conscient de la importància dels cursos que organitza el Consorci, dona facilitats especials als alumnes d'aquests cursos mitjançant un procés d'inscripció específic.

Pel que fa al tercer punt de la Proposició del Grup Socialista, redactat, al nostre parer, d'una forma poc clara, no ens sembla que calgui prendre cap mesura que no s'hagi pres ja. A la llista de titulacions que eximeixen de la prova de català en el procés de selecció de funcionaris, ja hi figuren els títols corresponents als ensenyaments reglats: graduat escolar, BUP i FP, a partir del curs en què es van impartir en català.

Per tot això exposat, entenem que és acceptable, i en aquest sentit el votarem a favor, el primer punt de la Proposició no de llei presentada, amb el benentès que ens referim sempre al territori de Catalunya, que és el marc de l'acció de govern de la Generalitat. No podem acceptar, en canvi, els altres dos punts, que votarem en contra. El segon perquè respon a criteris que considerem desencertats i el tercer perquè proposa de fer una cosa que ja es fa. Pensem que amb l'aprovació d'aquest primer punt avançarem unes passes

més en el camí tan important de la normalització de la llengua, un llarg camí, un difícil camí, tots ho sabem. Esperem, desitgem que algú, algun dia, en veurà el final.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Passaríem, doncs, a la votació dels tres punts independentment.

Primer punt:

Vots a favor?

El primer punt ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Segon punt:

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha quedat rebutjat per 7 vots a favor, 12 en contra i 3 abstencions.

Passem ara al tercer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt ha quedat rebutjat per 10 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre l'elaboració del Pla de recuperació i restauració de les restes i els vestigis de les fargues del territori català

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Proposició no de llei sobre el Pla de recuperació i restauració de restes i vestigis de les fargues del territori català. El senyor Joan Ferran té la paraula. (*Veus de fons.*) El senyor Piella té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. La declaració, a Mèxic, de la UNESCO defineix la cultura... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci, sisplau.

El Sr. PIELLA: ... com el conjunt d'aspectes, tant materials com espirituals, que caracteritzen una societat o un grup social. Segons aquesta definició, els enginyers i els edificis que, en el seu temps, feren possible el naixement de la indústria catalana, també s'han de considerar, en ple dret, patrimoni cultural de la nostra nació.

Avui dia l'interès per recuperar el nostre patrimoni se centra principalment en la restauració d'edificis religiosos i alguns de civils. Edificis i màquines que en el seu dia tingueren molta importància en generar una cultura industrial al seu voltant, estan avui en perill de desaparició per manca de la deguda sensibilitat per part tant dels particulars com de l'Administració de la Generalitat. L'arqueologia industrial que arreu d'Europa ha tingut un tractament particular és, llevat dels esforços del Museu de la Ciència i de la Tècnica, pràcticament desconeguda a casa nostra. Per això és curiós que, en uns moments que els catalans volem mostrar les nostres arrels i la nostra cultura arreu del món, als vestigis

d'un procediment siderúrgic com la farga catalana, conegut mundialment, i que els anglòfons anomenen *Catalan process* i els francesos i lusitans *four catalan* o *forno catalão*, respectivament, no se'ls doni una atenció particular. Si avui volguéssim veure reproduccions de fargues catalanes ens veuríem obligats a traslladar-nos a d'altres països d'Europa en no haver a Catalunya cap reconstrucció de l'esmentat sistema siderúrgic.

Les restes de fargues catalanes que actualment es troben al nostre país són principalment la farga Palau de Ripoll, la qual l'American Society of Metals va declarar com a *historical landmark*, i la farga de Banyoles, totes dues en un estat que, si no s'hi actua ràpidament, poden desaparèixer d'aquí a un temps.

El passat mes de setembre va celebrar-se a Catalunya un *simposium* internacional sobre la farga catalana, al qual varen assistir representants de més d'una desena de països d'arreu del món. Molts dels estudiosos que varen assistir a l'esmentat *simposium*, expressaren la seva estranyesa que a Catalunya no fos possible visitar cap enginy sobre la farga catalana, i van mostrar també el seu desconcert que hi hagi molt més interès pel tema de la farga catalana a països d'Europa i Amèrica que a Catalunya.

Per això es presenta la Proposició no de llei, perquè el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a l'elaboració d'un pla de recuperació i restauració de les restes i vestigis de les diferents fargues al territori català.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se, el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, el procediment per a l'obtenció del ferro per reducció de mineral ha estat un exemple d'allò que els catalans, fills d'un país pobre...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Pujol, s'hauria d'apropar més al micròfon, perquè no se'l sent.

Gràcies.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, deia, senyor president, que ha estat un exemple d'allò que els catalans, fills d'un país pobre en recursos naturals, hem aconseguit amb creativitat i esforç. La nostra toponímia ens descobreix a totes les comarques, especialment a les comarques muntanyenques, la força de voluntat d'uns catalans que, amb mena, aigua i carbó varen produir un ferro i un acer la perfecció i l'alta qualitat dels quals foren proverbials als segles XVII i XVIII a tot Europa.

Vuitanta fargues, en el moment de la seva màxima expansió, al segle XVIII, exportaven d'Itàlia fins a l'Amèrica espanyola, i varen exercir un paper important en la diversificació socio-econòmica del camp català i el procés de capitalització agrària previ a la revolució industrial.

Pel seu valor històric i per la seva especificitat, entenem que cal establir un mapa arqueològic de les fargues catalanes, determinar-ne les titularitats i l'estat de conservació, així com concretar el seu nivell de protecció jurídica, programant les oportunes accions de protecció i de rehabilitació.

Ripoll, a més de ser el bressol de Catalunya, és el bressol d'una de les fargues més importants que hi ha a Catalunya, tal com ha dit el diputat ripollès, senyor Piella, igual que la de Banyoles. Jo, com a ripollès —de la qual cosa m'enorgulleixo moltíssim— encara que visc a Barcelona, no tinc altra opció que reconèixer la viabilitat de la proposta feta pel Grup Socialista, i, en aquest sentit, i molt orgullós, nosaltres votarem favorablement aquesta Proposició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Per anunciar que votarem favorablement aquesta Proposició no de llei.

Aquests dies el Museu de la Ciència i de la Tècnica ha organitzat a Montjuïc una exposició important, Tècnica, Cultura i Societat, en el marc de la qual un pensa que interessant que seria que s'acceptés aquesta Proposició no de llei i que en la propera edició d'aquesta exposició —ho repetixo, del tot interessant, que suposo que els diputats d'aquesta Comissió ja hauran visitat: va ser inaugurada solemnement fa ben pocs dies— s'entendria encara molt més la importància que ha tingut la farga. Jo recordo que quan, gràcies a l'aleshores alcalde i fins fa ben pocs dies, Pere-Jordi Piella, vaig tenir ocasió de visitar el que hi havia en el Museu de Ripoll de les restes d'aquella farga, vaig poder comprovar que va haver-hi un temps que Catalunya i, en concret, el Ripollès era la fàbrica d'armes més important del sud d'Europa. Suposo que alguns devien pensar que amb totes aquelles armes s'haurien pogut aconseguir destins més feliços per a la comunitat. Però, en tot cas, allò sí que reflectia el poder enorme que s'havia arribat a aconseguir, que, en aquests moments, és pura nostàlgia.

Per tant, absolutament d'acord amb la Proposició no de llei, la votarem favorablement.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president, per anunciar, de manera succinta, el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de llei, després de sentir la intervenció del senyor Piella i, particularment, l'alta intensitat patriòtico-cultural ripollesa del portaveu del Grup Popular.

Per tant, hi votarem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Casadesús té la paraula.

El Sr. CASADESÚS: Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, de totes les fargues catalanes que es crearen durant els segles XVII, XVIII i XIX solament, en aquests moments, com s'ha dit aquí, es conserven la de Banyoles, que és propietat de l'Ajuntament, i la farga Palau de Ripoll, sobre la qual en aquests moments ja hi ha un acord entre la propietat i el Departament de Cultura per a la seva adquisició. Aquest acord, tal com ja també el mateix propietari, en Pere Palau, em va confirmar, doncs, fa tres setmanes, només està pendent dels últims tràmits en el Departament d'Econo-

mia i Finances. Per tant, doncs, la Direcció General de Patrimoni adquirirà aquesta farga catalana, perquè ha sigut un tema llarg, des de fa temps que s'havien iniciat les gestions, però era difícil arribar-hi, bàsicament pel tema del preu i per uns altres problemes que hi havien de la mateixa construcció i de la mateixa ubicació per arribar a l'acord. Però, en aquests moments, doncs, ja hi és.

Les altres fargues han desaparegut o bé solament, doncs, en aquests moments, n'ha quedat algun mur; per tant, doncs, la majoria han estat destruïdes per les successives riudes que, periòdicament, es produeixen als Pirineus. Els germans Rubió, concretament l'any 30, ja varen fer un primer inventari d'emplaçament de les antigues fargues, que no es va arribar a completar.

Un membre mateix de la Comissió que va organitzar el simposi internacional sobre la farga catalana ha dut a terme una recerca física de les antigues fargues. És un treball costós, perquè s'ha de buscar la informació en arxius i després esbrinar on era l'emplaçament exacte a través d'alguna resta significativa com són les escòries, no?

Per tant, doncs, creu, el nostre Grup Parlamentari, que més que l'elaboració d'un pla com el que es proposa en aquesta Proposició no de llei, és a dir, un pla de recuperació i restauració de les restes i vestigis, que, com s'ha dit abans, de les dues que queden, una, doncs, ja està adquirida, caldria més concentrar les recerques en l'estudi de l'evolució del mètode de produir ferro a Catalunya; per exemple, no està gens clar encara el pas entre la producció de ferro a l'època medieval i el procés de la farga catalana que es va implantar al nostre país, tal com he dit al principi, a partir del segle XVIII. En aquesta línia, ens consta ja, al nostre Grup Parlamentari, que s'han iniciat unes excavacions en una farga del Pallars que finalitzaran el proper estiu.

Per totes aquestes raons, doncs, nosaltres no donarem suport a la Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 10 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre la no-emissió de pel·lícules o sèries qualificades com a no recomanades per a menors de 18 anys abans de les 23 hores

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre la no-emissió de pel·lícules o sèries qualificades com a no recomanades per a menors de 18 anys abans de les 23 hores, presentada pel Grup Popular. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'opinió pública a Europa està rebent notícies violentes on els infants ja no són les víctimes, sinó els subjectes actius. El cas dels dos nens assassinats, millor dit, assassins del Regne Unit ha tingut un ressò especial en els mitjans de comunicació i ha posat de manifest com, a través dels mitjans de comunicació, es poden activar tot un seguit d'impulsos destructius i antisocials que incideixen en els infants.

Malgrat l'acord que varen signar les televisions espanyoles per excloure de les programacions infantils i els horaris més oberts a l'accés dels infants els programes amb continguts de forta càrrega de violència, xenofòbia o menyspreu envers la dignitat de les persones, ens trobem amb una insuficient segmentació horària de la programació, la qual cosa, per exemple, permet a un noi en edat escolar arribar a veure en una setmana una mitjana de 670 morts per televisió, 18 segrestaments, 878 baralles físiques i 420 confrontacions armades.

En un any un infant pot arribar a veure 12.000 actes violents i 14.000 actes amb un fort contingut sexual en horaris propis de la programació infantil. Aquest fet representa una greu violació dels deures de protecció a la joventut i a la infància recollits per l'ordenament jurídic estatal sobre emissions de ràdio i televisió, Estatut de radiodifusió i televisió de 1980, Llei reguladora del tercer canal de 1983, Llei de televisions privades de 1988 i l'article 14 de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya.

Les recomanacions del Consell d'Europa sobre la protecció de la infància i protecció de la joventut insisteixen en l'establiment d'una segmentació horària dels programes amb violència a la televisió. En aquest mateix sentit es dirigeix la Declaració universal dels drets del nen, del 20 de novembre de 1951, de l'Organització de Nacions Unides, on es parla, en els seus principis 6 i 10, de l'educació plena i harmoniosa de la seva personalitat, dintre d'un esperit i d'uns valors de tolerància: l'amistat i la comprensió, fonamentalment. Més recentment, la Convenció de l'ONU sobre els drets de l'infant, del 20 de novembre de 1989, en els seus articles 13.2, 17.a i 29.d, reconeix el dret dels estats a promoure una programació dels mitjans d'informació coherent amb l'objectiu d'oferir als infants una educació i un oci que garanteixi la seva preparació per a una futura vida responsable en una societat totalment lliure.

Vista la manca de compliment dels criteris signats lliurement sobre protecció dels drets de la infància i, pel que respecta als mitjans de comunicació, la no-restricció dels programes de continguts agressius envers els drets dels infants, el Grup Parlamentari Popular ha presentat aquesta Proposició no de llei, per a la qual demanem el vot favorable a la resta de grups de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. El 22 de novembre de 1993, al Col·legi de Periodistes de Catalunya, va haver-hi un debat sobre la infància i els mitjans de comunicació. Algunes de les senyores diputades i senyors diputats d'aquesta cambra van assistir a la reunió i van poder ser a l'acte final, en què es llegien les conclusions d'aquella jornada. En aquelles conclusions es recordava, precisament, que feia ben poc, en aquesta Comissió de Cultura, el mes de setembre –si no ho recordo malament–, el Parlament de Catalunya insistia en el tema que ens està plantejant avui el senyor Pujol.

En aquest sentit voldria dir, senyor Pujol, nosaltres estem absolutament d'acord amb la música de la seva Proposició no de llei, però no tant amb la lletra i diré, senzillament, per què. Creiem que hauria resultat més eficaç –en tot cas, culpa nostra de no haver-li dit això en forma d'esmena, que hauria estat possible– preguntar quin era el grau de compliment de la Moció aprovada en aquesta Comissió el mes de setembre. Jo, personalment, l'invito a fer una iniciativa parlamentària que, al cap de sis mesos d'haver-se aprovat a la Comissió de Cultura per unanimitat aquella Proposició no de llei, plantejéssim conjuntament tots els grups que s'hi volguessin afegir una proposició no de llei que fos per saber quin era el grau de compliment i com s'havia respectat el que ja deia la Comissió de Cultura –ho repeteixo– per unanimitat, en els mitjans de comunicació institucionals.

Crec això perquè, d'altra banda, algun dels conceptes que vostè planteja, com, en concret, el de les qüestions horàries, els tècnics que en aquests jornades van parlar sobre tema d'infància ens van insistir molt que això podia ser un parany, perquè –jo no sé si vostè té més sort que jo amb les meves filles– la possibilitat de control dels horaris de visió de televisió és un tema per a mi gairebé impossible i per a d'altres, també. I, aleshores, d'alguna manera, introduir la qüestió de dir «fins a les 23 hores», podria donar lloc al fet que a partir de les 23 hores i un minut la gent comencés a emetre unes sèries que, o serien enregistrades en vídeo per poder-les veure el dia següent a la sortida de l'escola, o podrien, senzillament, continuar essent vistes.

Per aquesta raó, ho repeteixo, estant absolutament d'acord en la intenció i en la música de la Proposició no de llei, li dic que nosaltres ens abstindrem a l'hora de la votació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Em sembla que, en aquest debat, coincidirem la majoria de grups de la cambra, seguint el que deia el diputat senyor Riera, no ja només en la música, sinó, fins i tot, en els instruments, perquè em sembla que tots recordarem que aquí vam aprovar una Moció en aquest sentit que implicava totes les televisions públiques i privades, una Moció en aquest sentit que, a més a més, potser encara afinava una miqueta més en el seu contingut el que volíem dir i, en tot cas, jo, per no fer-me reiteratiu i estant absolutament d'acord en el que acaba d'as-

senyalar el senyor Ignasi Riera, li diria que ens abstindrem de manera dolguda i que, en tot cas, potser per pròpia hipocresia, encara ens agradaria més que vostè retirés aquesta Proposició no de llei i que tots els grups de la cambra acorredéssim el que el senyor Riera ha proposat, que dintre de sis mesos demanéssim –de sis mesos de l'aprovació– el compliment i l'estat de comptes d'aquest compliment de la Moció anterior, perquè –hi insisteixo– tots estem d'acord en el fons de la matèria i ho vam demostrar fa dos mesos, i ara ens posaria en aquest parany d'haver-nos d'abstenir pels motius que el senyor Riera ha exposat i que jo reitero.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Sí? El senyor Pujol?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, senyor president. En vista que els grups parlamentaris, almenys els que han intervingut ara, doncs estan d'acord que es presenti una... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. Digui.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: ... que es presenti una moció o, millor dit, el seguiment del compliment de la Moció que es va aprovar en aquesta Comissió de Cultura ara fa sis mesos, en vista d'això, doncs, el Grup Parlamentari Popular signarà aquesta petició i, en aquests moments, retira la Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: La retira sense voler escoltar el posicionament dels altres grups? Doncs, molt bé. Queda retirada.

Proposició no de llei sobre la rehabilitació de la Tarragona romana

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt sobre el debat i la votació de la Proposició no de llei sobre la rehabilitació de la Tarragona romana, presentada pel diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira. Té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president. Una absència involuntària meva en el moment de defensar els punts primer i segon de l'ordre del dia, ha impedit que aquest punt sisè pogués ser defensat conjuntament amb el punt número dos d'aquest ordre del dia d'avui, i ho lamento. Voldria, en tot cas, indicar, per a coneixement de la resta de diputats d'aquesta Comissió, perquè no ha estat possible de fer-ho en el seu moment, que el punt 1 de l'ordre del dia d'avui ha estat retirat justament perquè fa poc, per la unanimitat de tots els grups parlamentaris, el Congrés de Diputats de Madrid va aprovar, en relació amb el punt número 1, una proposta, també nostra, que anava en uns termes molt semblants als que aquí s'expressaven.

Pel que fa referència a la Proposició no de llei que ara sotmetem a la consideració dels distints grups parlamentaris de la cambra, és una Proposició no de llei que va néixer, també, a l'empara del que va ser recentment el Congrés d'Arqueologia Clàssica, celebrat a la ciutat de Tarragona el

mes de setembre. Tots els grups i tots els il·lustres diputats i diputades d'aquesta Comissió coneixen amb precisió el conjunt monumental de la Tarragona romana i tot el seu valor cultural, que constitueix un dels pilars bàsics del patrimoni cultural, des del punt de vista arquitectònic del nostre país.

El cert és, però, que la diversitat de situacions en què es troben cadascun dels integrants d'aquest patrimoni, tant a nivell d'estat d'atenció, manteniment, estudi, divulgació, accés públic i, fins i tot, en alguns casos, incògnita sobre la seva titularitat, que fa pocs minuts ha estat ja desvelada, i, per tant, aquest tema ja l'hem de deixar absolutament de banda, al costat d'això, preocupa particularment als estudiosos el que en podríem dir la divergència de plantejaments existent actualment entre les distintes institucions, tant locals com d'àmbit nacional, que tenen alguna cosa a veure amb el patrimoni de la Tarragona romana, no només en el municipi estricte de Tarragona, sinó en els municipis que, d'una forma o altra, formen part d'aquesta romanitat arquitectònica.

Hem pogut llegir, sobretot a la premsa local de les comarques de Tarragona, posicions profundament enfrontades, en ocasions, entre el mateix Departament de Cultura de la Generalitat, per una banda, i el mateix Ajuntament de la ciutat de Tarragona, per l'altra, pertanyents, això no obstant, a la mateixa coalició política. Si a això s'afegeix que aquestes divergències profundes hi han estat també entre els titulars en la direcció dels museus de la ciutat, tot això ens ha induït a presentar aquesta Proposició no de llei, en el sentit d'instar el Govern de la Generalitat a cercar un acord de col·laboració institucional amb l'Ajuntament de Tarragona, amb les altres administracions locals afectades i també amb els organismes corresponents de l'Estat, per tal d'adoptar, de manera conjunta, un pla integral de rehabilitació d'aquest patrimoni monumental amb la participació també, si és possible d'obtenir-la, d'organismes internacionals, com podrien ser la UNESCO i el Consell d'Europa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Reguant pot intervenir.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Només per posicionar-me i anunciar el meu vot favorable a aquesta Proposició no de llei, i valorar, amb gran positivitat, la brillantor de la seva defensa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un patrimoni de la riquesa i qualitat del conjunt monumental de la Imperial Tarraco no pot trobar-se subordinat a les tensions pròpies de la vida política. Per la seva significació, totes les administracions –Ajuntament de Tarragona, Departament de Cultura i Ministeri de Cultura– han de treballar conjuntament en l'elaboració consensuada d'un pla integral de rehabilitació,

conservació i explotació del patrimoni monumental de Tarragona. Aquesta unitat d'acció és indispensable per aconseguir una participació financera en aquest pla de la UNESCO i de la Unió Europea.

Amb relació a aquesta Proposició no de llei, voldríem recordar que, a la pràctica, els sistemes de protecció legal del patrimoni cultural –protecció urbanística, en aquest cas– sovint han comportat una interpretació restrictiva de la legislació local i del principi d'autonomia municipal, en aprofitar-se, tant la Generalitat com l'Estat, de competència sobre el patrimoni cultural, que correspon, de forma plena, als mateixos municipis.

Tampoc s'ha fet, fins ara, un plantejament rigorós pel que respecta a la cooperació interadministrativa entre el Ministeri de Cultura, que, tal com he dit abans, gestiona, com tots vostès saben, l'1% dels pressupostos d'obres públiques executades per l'Estat, els poders locals, diputacions provincials, consells comarcals i municipis i la Generalitat. A Tarragona, els canvis polítics al consistori han provocat tot un seguit de conflictes pel que fa a la política de protecció del seu patrimoni històric. Nosaltres posem ara de manifest la necessitat d'establir mecanismes de cooperació interadministrativa en matèria cultural que estiguin per sobre de les lluites partidistes.

El nostre Grup Parlamentari votarà aquesta Proposició no de llei favorablement, tot confiant que el Consell Executiu mirarà de trobar fórmules efectives per coordinar, de la millor manera, l'acció dels poders públics en el conjunt monumental de Tarragona.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Per anunciar que hi votarem favorablement, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. El nostre Grup ha presentat, en diverses ocasions, en aquesta mateixa Comissió, diverses proposicions no de llei relatives a aspectes de rehabilitació de la Tarragona romana. Fa ben poc, justament quan s'esqueia el dia de la festa major de Tarragona –recordo això perquè hi havia una absència total de diputats tarragonins–, vam tenir ocasió de defensar-ne una que anava molt en la mateixa direcció. En aquell cas, feia referència a la muralla romana, que és una de les parts més complexes d'aquesta rehabilitació que ara reclama Esquerra Republicana. De manera que, no sols per aquesta a què ara alludeixo, sinó per totes les anteriors que l'havien precedida i, també, ho recordaria ara per les esmenes que, sistemàticament, cada any, amb un èxit francament descriptible, presentem a la Comissió d'Economia i Finances, perquè siguin incorporades en els pressupostos de la Generalitat..., em refereixo que hi ha una llarga tradició de mesures en defensa de la ciutat, del conjunt monumental de Tarragona. Per tant, no estranyarà ningú que el nostre Grup voti favorablement aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Grau té la paraula, per Convergència i Unió.

El Sr. GRAU: Gràcies, senyor president. Gairebé la contesta a aquesta Proposició no de llei va ser substanciada, en part, per la resposta del conseller a la pregunta del Grup d'Esquerra Republicana, del 20 d'octubre, que els la lleigeixo per si no la recorda el diputat en aquest moment. Contestava a aquesta pregunta: «En aquest sentit, informo que, efectivament, el Departament de Cultura impulsa la creació d'un patronat d'arqueologia clàssica en col·laboració, fonamentalment, amb l'Ajuntament de Tarragona, per tenir cura de la globalitat del patrimoni arqueològic de la Tarraco romana, i es tindran en compte també les aportacions d'altres estaments, com les universitats o la Reial Societat Arqueològica Tarraconense.»

No obstant això, els puc fer les següents consideracions al respecte. Efectivament, hi ha una estreta relació entre la Generalitat i l'Ajuntament de Tarragona per dotar la Tarragona romana d'un organisme de gestió. Jo mateix he assistit, en la meua qualitat de conseller delegat del Patrimoni històric artístic de l'Ajuntament de Tarragona, a diverses reunions amb l'alcalde i també amb el director general de Patrimoni de la Generalitat, per perfilar algunes qüestions del conveni de creació de l'esmentat organisme. Puc dir-los, entre altres, que entre les funcions que ha de desenvolupar, hi ha realització d'un pla integral de rehabilitació del patrimoni monumental de la Tarragona romana, tal com vostès esmenten a la Proposició no de llei.

Hi ha també relació de la Generalitat de Catalunya amb el Ministeri de Cultura per a la construcció d'un nou museu arqueològic i, a partir de l'estreta relació esmentada amb l'Ajuntament de Tarragona i la dotació de l'organisme de gestió per a la Tarragona romana, s'estableixen les relacions entre la UNESCO i el Consell d'Europa, tenint com a punt de partida el Congrés Internacional d'Arqueologia Clàssica celebrat a Tarragona.

En l'àmbit i la línia aquests, els puc dir que, personalment, vaig establir, el passat mes d'octubre, unes entrevistes a Madrid amb responsables del Patrimoni del Consell d'Europa —per cert, amb èxit—, per tal d'aconseguir el compromís d'incloure dintre del seu pressupost les despeses necessàries per a l'execució d'un informe preceptiu sobre el monument, important monument, del Pont del Diable de Tarragona, per tal d'endegar la seva rehabilitació i protecció, si cal.

Per tot l'esmentat, i que prova que s'hi està treballant i les fases d'acabament d'aquest ens, el Grup de Convergència i Unió no pot acceptar aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Sí? Senyor Bargalló?

El Sr. CAROD-ROVIRA: No. El senyor Carod-Rovira.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Carod-Rovira. Sí, digui.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Carod-Rovira, és a dir, jo mateix, sol·licitaria a la presidència fer ús de la paraula, durant uns instants, per anunciar la retirada d'aquesta

Proposició no de llei, tenint en compte que les explicacions que ens ha donat el senyor Grau amplien el contingut de la resposta que ens va ser feta fa poc, efectivament, per l'honorable conseller de Cultura; només manifestar que ens agrada que, i, d'una forma més específica, ell ja ho ha ampliat més en allò que feia referència a la resposta del conseller, no hi fossin menystingudes les altres administracions locals afectades, és a dir, tant els municipis veïns com el mateix Consell Comarcal del Tarragonès, institució a la qual, probablement, algun membre d'aquesta Comissió deu ser particularment més sensible i proper, així com els organismes internacionals als quals he fet referència en la meua intervenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Proposició no de llei sobre la retirada de les monedes franquistes de curs legal

Passem al punt següent, que és la Proposició no de llei sobre la retirada de les monedes franquistes de curs legal, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Hem de confessar que aquesta és una Proposició no de llei que, des de fa molt de temps, el nostre Grup Parlamentari, i aquest diputat en particular, tenia un desig enorme de poder presentar a la consideració dels distints grups de la cambra.

Les primeres eleccions, del juny del 77, van ser, en el seu moment, l'inici del procés de recuperació democràtica per al conjunt de pobles de l'Estat espanyol, després de la llarga nit de la dictadura del règim autoritari del general Franco. El cert és, però, que, tot i la desaparició física del dictador el novembre del 75, han anat sobrevivint fins ara, encara, un seguit d'elements simbòlics característics de la dictadura franquista, que són perceptibles de veure, per exemple, en les façanes de multitud d'habitatges de protecció oficial o, sense moure'ns gaire lluny d'on som ara, en les façanes d'organismes públics d'institucions militars, on encara hi campen lliurement el *yugo y las flechas* i l'àguila franquista, i, el que és pitjor, alguns d'aquests elements continuen essent plenament vigents en el marc institucional actual.

Ens referim, concretament, a la circumstància que són, avui, ara, aquí, 1993, tants anys després de la mort del dictador, tants anys després de les primeres eleccions democràtiques, tants anys després de la recuperació de l'autonomia política, són monedes de curs legal les peces d'una, cinc, vint-i-cinc i cinquanta pessetes amb l'efígie del dictador i la llegenda «Caudillo de España por la gracia de Dios» en una cara —molta—, així com l'escut amb l'àguila imperial amb la inscripció feixista «Una, grande y libre» en l'altra —també molta. Al costat d'aquestes monedes, i amb una vàlidesa le-

gal també idèntica, n'hi ha d'altres en plena circulació amb el rostre del cap d'Estat actual, complementat amb el ja esmentat escut franquista, monedes encunyades, sorprenentment, l'any 75, el 80 i el 82.

Es dona la circumstància, a més, que en aquests moments, tot i el nou marc institucional vigent, l'ús de les monedes franquistes és encara exclusiu —és a dir, només aquestes i no unes altres— en determinades cabines telefòniques que no han estat substituïdes per d'altres de més modernes, és exclusiu en certs parquímetres i també és exclusiu en algunes màquines automàtiques per poder accedir als seus productes.

Hem de remarcar aquí, sorprenentment en el nou context democràtic, la passivitat demostrada fins ara pels distints governs que s'han succeït en el Govern de l'Estat del 77 ençà, passivitat que contrasta, per una banda, amb la celeritat que han utilitzat per substituir les monedes de règims anteriors alguns països de l'Est, així com contrasta d'una forma rotunda amb les mesures totalment coercitives pel procediment estrictament militar que el règim franquista va utilitzar el 38 i el 39 per substituir les monedes batudes per les institucions democràtiques, tant per l'Administració catalana com per l'Administració espanyola republicana. Al nostre entendre, la continuïtat de la validesa legal d'aquestes monedes és un autèntic escarni al sistema democràtic, és un escarni a la cultura i és també ofensiu per a totes aquelles persones que van participar plenament en la resistència anti-franquista per la recuperació de les llibertats polítiques democràtiques.

És, doncs, per aquest motiu que el nostre Grup sol·licita el vot favorable de la resta de grups de la cambra i, simbòlicament, si el senyor president m'ho permet, m'alliberaria de les monedes franquistes que tinc en aquests moments a la meua butxaca com un veritable insult a la consciència democràtica i al bon gust; les deixaria damunt de la Mesa de la Comissió de Política Cultural i convidaria també els altres diputats que disposessin d'aquestes monedes que ho fessin en el transcurs de la sessió, perquè fos també, a més a més del gest institucional, un gest simbòlic de repulsa a tot allò que va triomfar a partir del 1939 a casa nostra i a tot l'Estat. *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Dono la paraula ara al senyor Pujol, pel Grup Parlamentari del PP.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, jo no sé si el senyor Carod-Rovira tenia les monedes a casa seva o les ha preparat a la butxaca; jo ara he mirat les meves i resulta que no en trobo cap d'aquestes que ell diu.

Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira, per les vint-i-cinc pessetes del règim franquista.

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Continui, senyor Pujol, continui. Sí, acabi el seu torn i després li donarem la paraula a l'il·lustre diputat senyor Reguant.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Bé, tots els països que han viscut canvis constitucionals de modificació de la forma d'estat han passat per un període de transició en el qual es van modificar els signes de l'antic règim i s'introduïa la simbologia del nou. Creiem que ara mateix el percentatge de monedes amb simbologia franquista és molt limitat, i existeix un problema pràctic: modificar el paper moneda és fàcil per raó de la seva caducitat material, que exigeix un termini de renovació més breu; pel contrari, les monedes de metall tenen una vida útil més llarga.

Certament, l'exemple dels països de l'Est és correcte, però cal recordar que la inflació accelerada ha tret tot el seu poder adquisitiu a les monedes de metall i, de fet, els intercanvis es realitzen en un paper moneda el valor del qual es modifica amb una velocitat creixent. La velocitat del canvi dels símbols en el paper moneda dels països de l'Est és proporcional a la velocitat de pèrdua de valor. Al nostre país, la presència de monedes de metall amb simbologia pre-constitucional és residual i es resoldrà en els propers anys de forma natural. La mateixa adaptació de les mides de les monedes al seu valor efectiu afavoreix la progressiva renovació numismàtica.

Tot i això, el nostre Grup Parlamentari no votarà en contra de la Proposició no de llei a debat, sinó que s'abstindrà, ja que, per pragmatisme i estalvi de la despesa que suposaria aquesta mesura, ens aconsellarien votar en contra, però, per una altra banda, igual que els grups d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana, que estaven d'acord en la Proposició no de llei que hem defensat en el punt cinquè, que estaven d'acord en la música i en els instruments de la nostra Proposició no de llei, nosaltres també compartim la música, també compartim els instruments i també compartim —fins i tot més—, fins i tot la direcció d'aquesta Proposició no de llei, però no estem d'acord en el preu de l'entrada al concert.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera. Perdó, el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Mai tan poc havia simbolitzat tant, i, en haver estat argumentat de manera tan precisa pel diputat d'Esquerra Republicana, jo ho assumeixo i no puc més que anunciar el meu vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara sí, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president, per anunciar, òbviament, el nostre vot favorable. Senyor Carod-Rovira, com diuen els llibres sants, els fills de les tenebres són més sàgacs que els fills de la llum; en segons quines coses hi ha monedes que només haurien de ser en el museu futur de la història universal de la infàmia. Per tant, em sembla molt bé la Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. En primer lloc, mostrar la nostra satisfacció en comprovar

que les monedes franquistes agermanen els diputats d'aquesta Comissió, més enllà de les seves, a vegades, públiques i notòries rivalitats.

En segon lloc, dir que nosaltres votarem a favor de la primera part de la Proposició no de llei, la que fa referència estrictament a la sol·licitud formal, perquè no podem altrament que estar-hi a favor; estem absolutament a favor no solament d'aquest text, sinó de l'argumentació que s'hi ha donat, si no fos —si no fos— que hi ha un punt que aquí no s'ha dit, que és que per les mateixes dates en què va ser presentada aquesta Proposició no de llei d'Esquerra Republicana, es va fer l'anunci públic de la retirada de les monedes franquistes; és a dir que, amb independència de la resolució que nosaltres prenguem, aquesta retirada es produirà efectivament; per tant, això ens podia haver induït, simplement, a abstenir-nos dient: «com que això ja es farà, no cal que nosaltres ho reitem». Però, per evitar que algú arribi a pensar, en un moment d'ofuscació, que això amagués una altra mena d'intenció, evidentment hi votarem a favor, però anunciant que la nostra iniciativa parlamentària se sumará a una decisió ja adoptada i presa de retirada efectiva d'aquestes monedes.

El Sr. PRESIDENT: Li demanaria a l'il·lustre senyor diputat on s'acabaria...

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Fins a la paraula «legal», senyor president.

El Sr. PRESIDENT: «Curs legal»?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: «Curs legal».

El Sr. PRESIDENT: «Curs legal». Molt bé, moltes gràcies. Té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor president. Aquest és un tema que preocupa des de fa temps el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, com a conseqüència de la Proposició feta pel Grup d'Esquerra Republicana, doncs, ha calgut tota una tasca d'investigació important, perquè és un tema complicat, és un tema de difícil..., és difícil saber quina és la realitat del tema i, és clar, ha calgut fer gestions a la Direcció General de Política Financera de la Generalitat, que no hi té competències, a la Direcció General del Tresor i Política Financera de l'Estat espanyol i, finalment, a la Fàbrica Nacional de Moneda y Timbre per saber, realment, com està aquesta situació.

I resulta que, per un costat, els bitllets ja han estat retirats, perquè realment els bitllets sí que van al Banc d'Espanya, però tot el que es refereix a la moneda és molt més difícil, perquè, normalment, la moneda no arriba al Banc d'Espanya. El Banc d'Espanya, la Fàbrica Nacional, va fent emissions, però quasi mai recupera monedes; per tant, caldria o caldrà la col·laboració molt especial de la gent per poder resoldre este tema quan les autoritats monetàries decideixin entrar directament en el problema, cosa que actualment no s'ha produït; tan sols hi ha hagut un anunci a la premsa, una petita ressenya on es deia que s'estava estudiant aquesta possible retirada.

Hi ha tota una sèrie de dificultats tècniques —com bé apuntava el senyor Pujol—, com és el fet que els preus que

marca l'Administració, com poden ser —per dir alguna cosa— els preus de la gasolina, mai acaben en números rodons, mai acaben en zero, sinó que són moneda fraccionària; i el problema dels estancs i de Telefònica, pel que respecta també tant als segells com al tabac, com també el fet de les cabines telefòniques; per això estos són dos organismes, dos àmbits, que retenen molta moneda i fan que no arribi al Banc.

Hi ha un altre punt important i és el fet que el cost de la producció d'una moneda de la mida de les que..., per exemple, d'una pesseta de Franco actualment costa tres pessetes i mitja la seua producció; per tant, doncs, des dels col·leccionistes, des d'altres àmbits de la societat, se'n fa retenció, d'aquestes monedes, perquè tenen un cost molt més elevat del que nominalment marquen i, per tant, això fa també que no acudeixin al Banc d'Espanya i se'n pugui fer la retirada. Això passa el mateix també amb les monedes de duro i per això ara s'estan fent més petites: per adequar lo cost a la seua mida, o la mida al cost.

Malgrat tot, malgrat totes aquestes dificultats, creiem que les qüestions econòmiques, del cost econòmic, no han de ser obstacle perquè, doncs, les institucions democràtiques facin un pronunciament clar i decidit sobre aquesta qüestió, i el nostre Grup votarà a favor de la primera part o fins el punt allí on acaba la paraula «legal» d'aquesta Proposició no de llei perquè entenem que és bo que el Govern de la Generalitat també incideixi davantl'es diferents estaments de l'Administració central per tal que aquestes monedes, que nos porten uns tristos records, deixin d'estar en circulació.

Jo voldria demanar, de totes maneres, perquè hi pugui haver una, gairebé, unanimitat entre tots los grups de la cambra, que el Grup proponent, el Grup d'Esquerra Republicana, volgués retirar a partir d'aquesta paraula i, llavors, no fos una proposició no de llei de la qual s'aprova tan sols una part, sinó que, finalment, fos aprovada per una amplíssima, més que ample, majoria, la retirada. I ho demanaria per tres motius. Un d'ells és perquè, doncs, hi ha una ordre... o sigui, acabaríem a «legal» perquè la Proposició no de llei demana que quedin fora de circulació a partir de l'1 de gener del 95; i voldria dir que des de la Direcció General del Tresor i Política Financera de l'Estat espanyol ja hi havia preparada una ordre perquè d'aquí a tres anys fossin retirades aquestes monedes, però que esta ordre ha estat paralitzada; no és efectiva ni es farà, de moment, efectiva perquè resulta que a primer de gener del 94, i com a conseqüència dels acords de Maastricht, s'ha de crear la Comissió de Monedes de la Comunitat Europea, o, més ben dit, la Comissió de Desmonetització de cara a, ja, establir les bases amb una futura moneda única europea que, possiblement, doncs, també estalviï tota esta sèrie de problemes i, doncs, a partir d'aquell moment ja es pugui començar.

Per tant, esta ordre està paralitzada, a la vista del que s'acordi, en tot cas, en aquesta Comissió que es constituirà a primer del gener del 94. I, per tant, doncs, enteníem que la

part de la Proposició no de llei que parlava dels terminis, doncs, no s'ajusta a les previsions que hi ha fetes.

En segon lloc, hi havia el tema que es puguin canviar les peces a les entitats bancàries i també, doncs, ja he dit més o menys quines eren les dificultats; una d'elles molt important, és que el cost efectiu de les monedes és més alt que el seu valor nominal i, per tant, no arriben estes monedes al Banc d'Espanya i, per tant, això seria doncs, una expressió, en tot cas, de voluntat, però no de realitat.

I, finalment, la part que diu de «canviar-les per altres de més adients al marc institucional en vigència», perquè jo crec que no fóra bo —si em permeten, una mica, en un to més distès— que se'ns pogués acusar, com a bons republicans que som —eh?—, que el Grup d'Esquerra Republicana proposa i tots els altres grups, amb lo nostre vot favorable, aprovem de canviar monedes franquistes per monedes monàrquiques. Per tant, seria bo que acabéssim amb monedes de curs legal, i el nostre Grup, per qüestions de coherència i també per qüestions ideològiques i sentimentals, donaríem el nostre vot a favor fins a la paraula «legal» i demanaríem al Grup proponent que volgués retirar la resta de la Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El Grup proponent vol dir algun..., es vol pronunciar en aquest aspecte? Senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president, moltes gràcies. La Proposició no de llei nostra, efectivament, tenia en un mateix paràgraf, de fet, un objectiu central, que era la retirada de les monedes franquistes i, a la segona part, la indicació d'un procediment que suggeríem. El senyor Sabanza ha indicat algunes de les dificultats perquè aquest procediment fos el més adequat. Les explicacions que ens ha fet ens han semblat adequades i oportunes i, per tant, nosaltres, com que l'important és que, definitivament, puguem perdre de vista determinada cara, des del punt de vista legal, d'un cop per tots, retirariem tot allò que ve després de la paraula «legal». Per tant, l'únic que sotmetríem a votació és la retirada de totes les monedes franquistes de curs legal —punt—, i, així, d'aquesta forma, també faríem possible que no veiéssim trontollar les profundes conviccions republicanes i anti-monàrquiques dels membres d'aquesta Comissió, sobre les quals mai hem tingut ni el més mínim dubte, en alguns casos.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem, doncs, a votar el text que l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira ha suggerit, és a dir, fins a «de curs legal».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest text, fins a «curs legal», ha estat aprovat per 22 vots a favor i 1 abstenció.

Proposició no de llei sobre l'assistència i l'orientació als joves que no han pogut ingressar a les universitats de Catalunya

Passem ara al proper punt de l'ordre del dia, que és la Proposició no de llei sobre l'assistència i l'orientació als joves que no han pogut ingressar a les universitats de Catalunya, presentada per l'il·lustre diputat senyor Magí Cadevall. El senyor Magí Cadevall té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Sí... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci, si us plau.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies, senyor president. Intentaré recuperar el temps que he usat de més en l'anterior.

Aquesta Proposició no de llei vol buscar, pal·liar, la situació dramàtica que es produeix en alguns casos, que és: el sistema educatiu de Catalunya penso que valora poc la formació professional i té un nivell més baix respecte a Europa, però tampoc som capdavaners a Espanya, i aquest sistema condueix la majoria dels estudiants, almenys el nombre més alt, al batxillerat i al COU, però, en acabar aquest procés del COU, fins i tot de les PAU, quan tenen totes les condicions acadèmiques per entrar a la universitat, un nombre cada any més elevat d'alumnes no pot entrar a la universitat, malgrat que —ho reconec, com ho he fet altres vegades— s'han creat noves places universitàries. D'altra banda, aquesta saturació de la universitat, a Catalunya és més greu que a altres comunitats autònomes.

Jo, per no cansar-los, només donaré unes xifres referides als alumnes que demanen la inscripció i són refusats el mes de juny. L'any 89 eren 2.850, un 7%; l'any 90, 7.345, 17%; el 91, 6.157, un 13% —aquí disminueix una mica—; el 92, 10.825, un 22%, i el 1993, 14.456, un 28%. Per tant, en pocs anys s'ha passat d'un 7 a un 28%, un més d'una quarta part. Si els dono les dades de refusats el mes de juny és perquè la situació el mes de setembre és més complicada, en el sentit que, com s'ha demostrat aquest any, és difícil de comptar els nombres, perquè, dels aprovats el setembre, més de 2.000 han renunciat, ja, a fer la preinscripció a la universitat per manca de places i, per tant, des del punt de vista formal no han estat mai refusats.

Bé, llavors, doncs, com que he dit que vull ser breu, purament comentaré que, davant d'aquesta situació, que és tràgica per a molts estudiants i famílies de Catalunya, què es proposa?

En primer lloc, donar una orientació i assistència a aquests milers de joves que es queden, diguem-ne, frustrats i sense orientació i s'han de buscar la vida, la solució, pel seu compte. Entre altres coses, demana crear centres d'orientació, realitzar cursos de formació ocupacional, pensant en aquests batxillers, facilitar la inserció en el sistema reglat de formació professional, fins i tot, o com una de les maneres, augmentant els mòduls 3 o de grau superior, i això ho podríem dir d'immediat per als que queden penjats durant un any, sigui perquè aprofitin aquest any mentre esperen l'any que ve ingressar a la universitat, sigui perquè ja no intentaràn més ingressar a la universitat.

El segon i tercer punts, i amb això acabo, intenten donar solucions més a la llarga: fomentar la formació professional, incrementar el nombre de places a la universitat; com que sabem, a més a més, que això no es pot fer de forma indiscriminada, tant pels diners que costa, com per l'interès de la societat, que això es faci sobre la base d'unes, no només dades del present, sinó amb perspectives de futur.

Gràcies, senyor president. Dono per defensada aquesta Proposició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Riera té la paraula. Perdó, el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, existeix una pràctica unanimitat en totes les forces polítiques a considerar l'actual sistema de selectivitat per accedir a la universitat com una fórmula que està clarament superada. Les actuals proves no garanteixen una selecció real per raons de mèrit i generen, per raó de la seva ineficiència, un col·lectiu de joves que, malgrat haver superat el cicle secundari i el COU i, fins i tot, havent aprovat les proves de selectivitat, encara que amb notes baixes, no poden accedir als estudis superiors.

Aquest col·lectiu, que es calcula entre 7.000 i 14.000 persones, d'acord amb el que ens diu l'exposició de motius d'aquesta Proposició no de llei, a diferència d'altres segments de la joventut, no disposa d'una oferta de formació específica que sigui una oferta que s'adapti a les seves necessitats. Tant si s'espera aconseguir una plaça com si s'hi renuncia definitivament —ambdues circumstàncies—, aquests joves es troben, almenys, en una situació que en podríem dir molt complexa. Si esperen, es veuen forçats a perdre un o dos anys. Si no esperen, aleshores, poden trobar-se amb l'inconvenient de no disposar d'un reciclatge professional adient, ja que cal no oblidar que l'ensenyament secundari no obligatori té una naturalesa funcional com a preparació pre-universitària.

Les propostes formulades per aquesta Proposició no de llei, adreçades a obrir els cursos de formació professional de grau superior i reglada als estudiants que han acabat l'educació secundària no obligatòria, s'integren perfectament en les noves vies obertes per la LOGSE i pressuposen el seu ple desenvolupament i, des d'aquesta perspectiva, s'entén la intercomunicació entre les dues columnes bàsiques del sistema educatiu que es pretén integrar per tal de corregir la discriminació històrica dels estudis tècnics professionals en relació amb els estudis secundaris.

Certament es pot discutir —el nostre Grup Parlamentari ho ha fet en diverses ocasions— les formes per assolir aquesta integració, però, en tot cas, no sembla contradictori amb aquests objectius impulsar les propostes d'actuació presentades en aquesta Proposició no de llei. No es tracta de crear més universitats, que serien infradotades i amb una mínima capacitat de recerca, sinó de generar recursos de formació que no deixin al marge cap tipus de col·lectiu.

Per aquestes raons, el Grup Parlamentari Popular donarà recolzament a aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable a aquesta Proposició no de llei, i manifestar, tot amb tot, que, a diferència d'altres vegades, en proposicions presentades pel senyor Magí Cadevall, en aquest cas, no m'hi he sentit confortable. I diré per què.

Trobo que és com una mena d'apel·lació genèrica a les estrelles formular coses que, evidentment, no es poden votar en contra: adequar el sistema educatiu a la demanda, millorant la formació professional i adaptant l'oferta universitària a les necessitats de Catalunya, que em semblen més resolucions subsegüents a un debat de política general, però que, potser, no demanen aquest tipus de mesures, no les comptabilitzen i crec, potser perquè estem ficats en la dinàmica dels pressupostos aquests dies..., m'ha semblat així.

Hi ha, però, tot amb tot, un tema que sí que vull subratllar. Fa pocs dies a la Comissió d'Afers Socials va aparèixer ja una qüestió relacionada amb l'orientació professional, en aquest cas del treball de la dona. És un tema que, segurament, serà important que tractem en el futur. El mercat de treball varia molt ràpidament —el mercat del treball i del no-treball—, el tipus de treball, fragmentari moltes vegades, canvia d'una manera molt constant. No sempre les instàncies educatives tenen capacitat d'adaptar-s'hi. Per tant, tot el que siguin sistemes d'orientació professional..., segurament aquí tenim un dèficit generalitzat i hauríem de treballar molt més seriosament per trobar aquesta veritable orientació professional; en aquests moments, la falta d'aquesta orientació professional fa que es cregui que és molt més important continuar per la via del batxillerat cap a la universitat, que no entrar, més aviat, cap als circuits de formació professional.

Per tant, fins i tot perquè dona lloc a parlar d'aquest tema de l'orientació professional, donarem suport a aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, molt breument. El diputat senyor Cadevall, en les seves diverses intervencions al voltant del món universitari, sol sempre incidir en una problemàtica, molt sovint oblidada, que és la d'aquells alumnes que, tot i voler-ho, no poden ingressar a la universitat; ho quantifica amb uns números..., en tot cas, és una problemàtica important, sigui quina sigui la quantificació numèrica d'ella mateixa, pel fet d'haver de tenir alguna responsabilitat davant d'aquests alumnes. I també sol insistir, com d'altres diputats ho fem, en la necessitat d'una adequació de la formació professional, en la qual s'està treballant, i per a la qual també voldríem major celeritat i un èmfasi més important. És per aquests motius i per molts altres més que els estalvio, doncs, que el nostre Grup votarà favorablement els tres punts d'aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

La senyora Vidal té la paraula.

La Sra. VIDAL: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, són repetides les vegades que s'ha parlat en aquesta Comissió i, fins i tot, en plenari, dels alumnes no admesos a les universitats de Catalunya. També han estat moltes les vegades que, tant el doctor Laporte com el conseller Guitart, darrerament, han intentat justificar l'origen i el perquè de l'actual situació i la millora que hi ha hagut en els darrers anys. En el darrer ple, jo també vaig intentar donar, ja que avui s'ha decantat molt cap a formació professional, els arguments sobre l'evolució d'aquesta formació professional, que ara no tornaré a repetir.

Senyor Cadevall, l'orientació dels alumnes, l'orientació professional –jo crec que tots hi coincidim– és una tasca molt important i que s'ha de treballar molt seriosament, però aquí jo crec que el senyor Riera ho ha dit, segurament, molt millor que ho diria jo: apel·lació genèrica a les estrelles. S'hi barregen temes i punts molt diversos. I perdoni'm. Jo crec que no acabem d'entendre'ns, perquè vostès fan afirmacions categòriques i donen unes dades problemàtiques i plantegen vies de solució en tres direccions, com si no s'hagués fet mai absolutament res, i com si vostès tinguessin l'única solució. Resulta que els exàmens de selectivitat i l'accés vénen regulats pel Govern central i, aquí, quan es van reclamar les competències, el seu Grup Parlamentari es va abstenir.

Per altra banda, jo li puc explicar que, actualment, ja s'ofereix assistència i orientació als joves que no han pogut ingressar a les universitats catalanes. Aquesta actuació es realitza a través de mitjans diversos, i, des del Comissionat per a Universitats, s'està treballant en la seva coordinació. Li puc, per exemple, esmentar les iniciatives del Programa d'informació i orientació als estudiants del Departament d'Ensenyament: Línia oberta –telèfon d'informació permanent–, Saló d'Ensenyament, bus de les professions, sessions informatives realitzades en els centres docents. Li puc parlar també de l'oferta d'informació als estudiants, des de les unitats del Comissionat per a Universitats i Recerca, Unitat d'Informació del Consell Interuniversitari de Catalunya, Oficina de Coordinació del COU i de les PAU, Oficina de Pre-inscripció Universitària.

Per altra banda, la Secretaria General de la Joventut té previst posar en funcionament una assessoria d'estudis i professions adreçada als alumnes que hagin finalitzat els diferents nivells educatius. El Pla interdepartamental de joventut Catalunya jove, 93-94 ha previst, entre moltes altres accions, les següents: creació d'una xarxa d'oficines universitàries de servei a la joventut en el camp d'informació i accés als serveis, utilització dels mecanismes habituals d'accés als joves de què disposa la Secretaria General de Joventut per fer tasques d'informació i promoció de l'orientació professional i estudiantil, en coordinació amb el Programa d'informació i orientació als estudiants del Departament d'Ensenyament. L'Incanop

ofereix informació de les ofertes formatives que pertanyen, bàsicament, als ensenyaments no reglats. El Departament de Treball..., la seva oferta va bàsicament dirigida a reciclatge i formació d'aturats.

En els punts 2 i 3 de la Proposició no de llei, li puc dir que l'oferta de formació professional, per mandat de la LOGSE, ha de respondre a les necessitats del món laboral, i preparar els futurs professionals en funció de les perspectives de treball existents. La nova ordenació del sistema educatiu comporta una major adequació de l'estructura i dels continguts de l'ensenyament a les característiques i a les necessitats de la població estudiantil. Ara bé, el calendari d'aplicació d'aquesta reforma és llarg, hi ha problemes econòmics i encara ens trobem lluny del moment que incidirà en el pas dels estudis secundaris als universitaris. N'obindrem els primers resultats a partir de l'any 2000.

En aquests moments ja es manifesta, però –ho vàrem reconèixer també l'altre dia en el ple–, un significatiu trànsit creixent d'alumnes de batxillerat cap a la formació professional de segon grau i cap a la nova oferta de formació professional específica de grau superior –mòdul 3–, que es comença a implantar de forma avançada a la generalització prevista pel nou model educatiu.

Persisteix, però –i això és lògic per la tradició o per la Llei de què parlàvem també l'altre dia, la Llei general d'educació–, una legítima aspiració social a l'accés a estudis universitaris. Això dificulta, moltes vegades, que les famílies assumeixin les orientacions dirigides a cursar altres itineraris educatius. Molts pares, ara, per això ja comencen a saber que un títol universitari no equival a feina i, per tant, no suposa cap garantia d'inserció laboral.

En darrer lloc, li puc dir que la progressiva adequació del sistema educatiu a la nova realitat es realitza a mesura que aquest és implantat, i es fa en atenció als resultats d'estudis de prospectiva per als propers anys, a fi d'establir una oferta d'ensenyaments secundaris i postsecundaris que doni resposta a les necessitats del país. La creació de les noves universitats, la seva consolidació, respon a la necessitat de racionalitzar el sistema universitari, de manera que pugui donar respostes més adequades a la demanda social i de l'entorn econòmic i industrial. Hi ha hagut la reforma de plans d'estudis, l'aparició de noves titulacions. Tot col·labora, intenta col·laborar, a donar coherència a l'oferta universitària.

Per tot el que li he dit, el nostre Grup no pot donar suport a aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada.

Passem a la votació, doncs, d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 9 vots a favor i 12 en contra.

**Proposició no de llei sobre els
accidents fortuïts en els centres docents
i les seves conseqüències**

Passem al punt 10 de l'ordre del dia: Proposició no de llei sobre accidents fortuïts en centres docents, presentada pel Grup d'Iniciativa. El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Es podria dir que aquesta és una Proposició no de llei sobre la perillositat de la feina de mestre, de la perillositat de la feina dels docents. M'explico: a partir d'un fet molt puntual que té lloc en una escola de Sant Quirze del Vallès i d'una sentència subsegüent, plantejem aquesta Proposició no de llei, i ja a l'exposició de motius recordem que es tracta d'un fet puntual, però que, en canvi, pot resultar paradigmàtic de certes indefinicions pel que fa a les responsabilitats inherents a l'exercici de la professió docent.

Ja en etapes anteriors havíem parlat sovint de la responsabilitat civil substitutòria, arran d'uns fets que havien tingut lloc en una escola de Sant Cugat del Vallès —com ho recordaran molt bé—, i aquest tema havia estat un dels temes més vegades damunt de la taula quan tenien lloc les negociacions entre el sindicat representant dels docents i l'Administració.

Tot això ens portava a plantejar aquesta Proposició no de llei amb tres punts. Un primer punt, que era portar a terme una campanya informativa, adreçada al conjunt de la comunitat educativa —per tant, alumnes, mestres, pares, personal no docent—, per donar a conèixer els procediments a seguir per tal de reclamar, en cas d'accidents, les indemnitzacions, etcètera. En aquest punt, la cosa va per aquí: hi ha una certa tendència, davant d'un fet, a recórrer immediatament a la via judicial, com si fos la més ràpida, com si fos la més pràctica i com si fos la que hagués de resoldre més coses; l'experiència quotidiana diu que, sovint, les coses no són així i que, a vegades, al contrari, s'entra en una fase d'endarreriment, en una fase de situació provisional que no va bé i, sobretot, no va bé per a l'harmonia de la comunitat educativa.

Al segon punt demanàvem la garantia..., que els serveis jurídics de la Generalitat actuessin en l'assessorament i, si s'escau, en la defensa dels membres de la comunitat educativa en casos d'accidents fortuïts en l'exercici de la funció docent. Tota la Proposició no de llei parteix d'un fet concret, d'un fet fortuït, i, per tant, insisteix en aquest aspecte: els casos d'accidents fortuïts.

El tercer punt és..., tot i que l'exposició de motius explica que la visió que els diferents responsables socials i polítics de Sant Quirze del Vallès, diuen que no són especialment deficitàries les instal·lacions escolars als centres docents, en concret a la població, nosaltres insistim que sovint hi ha problemes o hi ha petits accidents que poden ser conseqüència d'un mal estat de conservació dels centres. Sabem que s'està fent un esforç per conservar aquests centres, però ens semblava que no era del tot dolent insistir en aquesta necessitat de seguretat i higiene en

el treball, per dir-ho en termes laborals, és a dir, extreure els controls de les inspeccions tècniques sobre l'estat de conservació dels centres docents a Catalunya i actuar amb caràcter d'urgència per reparar les deficiències que puguin provocar situacions perilloses.

Aquesta és la nostra Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei hi ha presentades unes esmenes, per part de Convergència i Unió i pel Grup Mixt. Per defensar les seves esmenes, el senyor Jané té la paraula. (*Veus de fons.*)

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Per ordre de presentació.

El Sr. JANÉ: Nosaltres hem considerat que Iniciativa per Catalunya ha tingut un bon encert, una bona iniciativa, presentant aquesta Proposició no de llei, i, per això, després d'haver-la estudiada i d'estudiar també, a l'ensem, l'actual situació, hem presentat les esmenes que m'honoro, en aquests moments, d'explicitar.

Per ser molt breu, cal recordar que hi ha hagut una reforma dels codis civil i penal, a través de la Llei 7, de gener del 91, que modifica els articles 1903 i 1904 del Codi Civil i l'article 22 del Codi Penal, i aquesta reforma, en definitiva, va ser motivada per la demanda de protecció per part del professorat dels centres docents. També, en aquesta línia i en aquesta problemàtica, ens sembla que cal esmentar l'acció decidida que en tot moment —potser un dels casos que més va acaparar l'atenció dels mitjans i de l'opinió pública del nostre país va ser el fet, anomenat així i entès per tots, de Sant Cugat del Vallès—, hi ha hagut una acció decidida, ho repeteixo, del Departament d'Ensenyament en aquesta qüestió, i també, no només del Departament d'Ensenyament, sinó de tots els estaments que conformen la comunitat educativa. No és que faci referència a la mateixa qüestió, però en aquesta línia de seguretat dels centres docents cal esmentar també el Decret 273, d'aquest any, de data 26 d'octubre, pel qual és creada la Comissió de Seguretat en Centres Docents per a situacions d'emergència o greu risc, i en això està compromesa, lògicament, la Presidència de la Generalitat de Catalunya. Signen el mateix decret la consellera de Governació, el conseller d'Ensenyament i el conseller de Sanitat i Seguretat Social.

Diríem que no només és la vida, la feina que es fa dintre dels centres, la que perilla quan succeeix —i pot succeir en tot moment— un d'aquests accidents, sinó que és un conjunt, també, d'activitats fora de l'àmbit estricte dels edificis escolars. Quan començàvem —i d'això ja fa una bona estona— aquesta Comissió de Política Cultural, davant del Parlament nostre hi havia una mestra amb una rotllana de nanos d'edat d'ensenyament primari —que, per cert, estaven molt atents a les explicacions de la seva mestra, que els deia que aquest Parlament és el símbol, és l'execució, és l'expressió de la sobirania del nostre poble de Catalunya—; fa una estona, també, estaven visitant un altre dels grups d'alumnes que

constantment estan venint, juntament amb altres col·lectius de persones del nostre poble, el nostre Parlament, estaven a l'hemicicle, també escoltant les explicacions que se'ls donava. Això són exemples ben a prop nostre, del dia d'avui, que hi ha una sèrie d'activitats que, per elles mateixes, caldria ja retre homenatge a tantes professores i a tants professors de tots els nivells que, un curs darrere l'altre, s'atreveixen a sortir de l'àmbit dels centres docents per aprofitar les motivacions i les vivències educatives i provocar-les així als seus alumnes.

És per tot això que, no només ja per la responsabilitat subsidiària que té el Departament d'Ensenyament en els centres públics, i també la responsabilitat política i administrativa del mateix Departament en els centres públics i en els centres privats..., sinó que hi han implicacions, en aquesta temàtica, per la mateixa qualitat de l'ensenyament, però també —i ens sembla ben important— per fer justícia, tot tenint les implicacions jurídiques que té aquesta qüestió, als professionals de la docència i de l'educació, pels seus esforços continuats d'estimar i d'atendre, de cuidar, al millor possible, els seus alumnes.

Ens sembla que és un bon moment per demanar tant al Grup proposant d'aquesta Proposició no de llei l'acceptació de les nostres esmenes, que també voldrien aglutinar la votació, si pot ser, de tots els altres grups de la cambra..., i que això sigui un estímul per al nostre Govern, per al nostre Departament d'Ensenyament, per continuar vetllant aquesta important qüestió.

Per altre costat, val a dir, i amb això acabo, senyor president, que qui no ha viscut des de dins la vida escolar, potser no pot entendre que, per molt que les autoritats competents i els mateixos professionals, en tots els seus àmbits, cuidin i vigilin aquesta qüestió dels accidents, malgrat tot això..., Déu no vulgui que se'n produeixin més dels que es produeixen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: És que l'il·lustre senyor diputat es voldria pronunciar sobre les esmenes del Grup Mixt? (*Pausa.*)

El Sr. JANÉ: En fi, creiem que el text que presentem recull tota la problemàtica actual i, evidentment que a nosaltres ens agradaria que el ponent, el senyor Ignasi Riera, veiés aquesta voluntat aglutinadora dels nostres textos, que possiblement algun aspecte d'alguna de les esmenes del Grup Mixt ens farien més difícil la seva votació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per presentar les seves esmenes, té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, breument. Assumeixo l'exposició de motius, si m'ho permet el diputat Riera, que ell ha fet, i la faig meua —si ell m'ho permet— i, per tant, votaré, des del Grup Mixt, a favor dels tres punts de la Proposició no de llei, s'acceptin o no aquestes dues esmenes, diputat Riera, per bé que entenc que són menors, molt menors; no sé si el Reglament pot distingir entre major o menor o tot és esmena, però, en fi, són menors.

Una, perquè en el primer punt dèiem de supressió quan diu: «en els casos en què no hi ha hagut ni negligència ni

violació de normativa»; bé, això s'ha de saber *a posteriori* de l'acció civil o administrativa, i és, no una tercera persona neutra, sinó el jutge, qui dictamina si hi ha o no responsabilitat, i, per tant, em sembla tot molt adient, d'orientar la gent en la seva justa demanda cap a la via administrativa i civil i no a la penal, que és al que ara hi ha més tendència i que complica i, en fi, pressiona el personal docent a vegades, a voltes.

El segon punt ens sembla sense cap «però», i el tercer, en el tercer punt, ens sembla que no solament són els edificis que cal conservar, sinó també els equipaments i, en particular, per exemple, els equipaments d'esbarjo en el pati, per exemple, o bé en les aules menjador o en les cuines o laboratoris, és a dir, el manteniment ha de ser de l'estructura i també de l'interior i exterior de tots els elements.

Ja he dit que són menors i, com a tals, doncs, les visc, i no voldria pas ser jo qui col·loqués un element de negativitat en aquest moment, no? I, aleshores, acceptaria molt bé i comprendré molt bé qualsevol posició que se'm manifesti.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la qüestió plantejada en aquesta Proposició no de llei, des del nostre punt de vista, té tres vessants diferenciats: la responsabilitat administrativa, quan es produeix incompliment de les normes disciplinàries internes dels centres docents; la responsabilitat civil, per satisfer econòmicament els perjudicis provocats per l'actuació negligent dels funcionaris docents, i, tercer, la responsabilitat penal.

Ens trobem davant d'unes normes de règim intern dels centres docents que exigirien un control sobre els alumnes quasi absolut, especialment en les edats inferiors, per part dels professors, control que no sempre és possible, tant per la insuficiència de personal com per la mateixa dinàmica de la docència. La responsabilitat dels docents no pot convertir-se en un concepte jurídic indeterminat que impliqui, en qualsevol circumstància, al professor en els actes dels seus alumnes, especialment quan aquests es produeixen de forma fortuïta. Podem demanar responsabilitats, per exemple, quan els accidents són provocats per un mal estat del material o instal·lacions, o quan els alumnes han sortit sense permís del recinte escolar, si parlem de nens molt petits; però no podem portar aquesta responsabilitat fins al punt d'exigir als professors un control de les actuacions dels seus alumnes a prova de tot risc perquè això, senzillament, és impossible de complir i actuar per la via penal.

Una altra qüestió és la regulació d'un sistema d'assegurances per a aquest tipus d'accidents, que podria ésser contractada de forma col·lectiva pel Departament d'Ensenyament; i no seria nou, tota vegada que ja existeix aquest contracte d'assegurances en el cas dels professionals de la sanitat. Entenem que cal trobar una fórmula que garanteixi, per una banda, la seguretat jurídica dels professionals de l'ensenyament i, per altra banda, la responsabilitat civil

de l'administració educativa en relació amb els accidents que pateixen els alumnes en horari escolar.

Votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei, però entenem que caldria establir, tal com he dit, una assegurança col·lectiva per donar resposta adient a aquest tipus de situacions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Els temes que estan sortint damunt la taula en aquest debat són temes molt importants en el si de la comunitat educativa i temes que, a més, han centrat bona part també del debat en els darrers anys a les aules i als claustres de professors. Si el rellotge assenyalés una altra hora de la que assenjala, segurament, a més a més, encara hauríem pogut esmerçar més bona part de temps.

Jo, mentre estaven parlant els portaveus que m'han precedit, recordava la publicació de la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat d'un volum sobre informes de l'any 91 o 92 —suposo que del 91 perquè el vaig rebre fa mig any i això sol ser bastant lent—, i llegint-lo —era un volum bastant ampli—, t'adonaves que gairebé la meitat dels informes sobre temes de què estem parlant avui de responsabilitats civils, penals, eren referents a ensenyament i que, d'aquesta meitat, la meitat al·lòtota també, es referien, per una part, a desperfectes en automòbils de professors situats vora dels centres educatius en un centenar i escaig d'informes, que és un tema que em va, diguem-ne, preocupar, si més no, pel fet d'haver estat també professor, tenir cotxe i aparcar a la vora dels centres, i, l'altra meitat, a problemes que n'estem parlant avui; per tant, hi ha una realitat evident, no només per fets puntuals informatius, que surten més als mitjans, com el de Sant Cugat, sinó que hi ha un dia a dia de problemes de què estem parlant avui, que, evidentment, fan que el tema sigui important; que, a més a més, com deia el diputat senyor Riera, a vegades la via utilitzada per reclamar no és la correcta, i això afegeix problemes, retards i, a més a més, enverinament de les relacions.

En tot cas, dic que aquest és un tema llarg, que en podríem parlar i reflexionar. De ben segur, com deia el senyor Pujol, que en aquesta Proposició no de llei falten coses, però, evidentment, si no, seria, no una proposició no de llei, sinó gairebé un informe o un llibre blanc. Però, en tot cas, potser aquesta Comissió de Política Cultural té encara en aquesta legislatura temps per anar fent a poc a poc aquell llibre blanc amb suma de treballs, i, al que ens proposa avui Iniciativa per Catalunya, hi donem el nostre suport; a més a més, amb la tria d'esmenes que facin, doncs, també el tindran.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. La senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. En primer lloc, voldria dir que el Grup Socialista té presentada una proposició no de llei de característiques similars a la que estem de-

batent en aquest moment i que parteix d'una anàlisi similar a la que planteja el Grup proponent.

El tema dels accidents escolars és, sens dubte, un tema no alarmista, atès que, sortosament, les garanties de seguretat dels edificis escolars jo no diria que són òptimes i estaria més d'acord en el que s'ha manifestat aquí, però sí acceptables. Ara bé, és imprevisible que determinades circumstàncies concorrin en un moment donat i es produeixi un accident, com també s'ha explicat aquí. Sortosament, com deia, accidents greus, greus, escolars, se'n donen pocs, però se'n donen. L'exemple a què fa referència aquesta Proposició no de llei n'és una mostra.

Davant d'aquests fets, malgrat que el Departament d'Ensenyament ha millorat les pòlisses d'assegurances sobre accidents i responsabilitat civil, subsisteix un cert malestar entre el conjunt de la comunitat educativa, bé sigui entre els professionals, bé sigui entre els familiars, pares d'alumnes afectats per la possibilitat d'un accident, fortuït o no. Per tant, calen noves mesures i nous esforços per tal d'evitar al màxim els accidents i, quan per motius no controlables es produeixin, dissortadament també es fa necessària una previsió d'aquestes causalitats i unes actuacions per afrontar aquestes eventualitats; actuacions que anirien en la línia, en la qual nosaltres estem completament d'acord, del que manifesta la Proposició no de llei sobre la prevenció dels accidents, per tant millorant la inspecció, la informació al conjunt de la comunitat educativa sobre la conducta a seguir en cas d'accident, explicant els avantatges de la via administrativa o civil davant de la penal i l'assessorament jurídic dels professionals quan hagin actuat d'acord amb la normativa vigent i no hi hagi hagut negligència per part de ningú.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara l'il·lustre diputat senyor Riera es pronunciarà sobre les esmenes. Gràcies.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Primer, sobre les esmenes de Convergència i Unió, grup que passarà a la història lingüística de Catalunya com el restaurador del gerundi gramatical perquè on diu «informar» ens diu que «continuar informant», on diu «garantir» ens diu «continuar garantint», on diu «realitzar» ens diu «continuar realitzant»; acceptem aquestes esmenes.

En la primera hi ha una qüestió que ens sembla purament una qüestió gairebé d'estil, que és «iniciar la via administrativa en lloc de penal», potser, «en lloc de la via penal», perquè s'entengui que es tracta de dues vies; es veu, no? És purament, em penso que és una qüestió gairebé...

No hi ha cap problema amb la segona perquè —ho repeteixo— hi ha «garantir» per «continuar garantint». I en la tercera..., és la que canvia més, aparentment, però ja ens està bé que el que nosaltres demanàvem de «controls d'inspeccions tècniques en l'estat de conservació» es converteixi, senzillament, en «inspeccions tècniques en els centres docents». I, per tant, això ens sembla suficient i que seria interessant.

Pel que fa a les esmenes del Grup Mixt, del diputat senyor Reguant —una esmena que vingui de vostè, senyor Re-

quant, mai no és menor; per tant, moltes gràcies per haver fet esmenes—, dir-li que, en canvi, no les acceptaré i li diré de seguida per què; perquè justament en el primer cas, quan dèiem «en els casos en què no hi hagi hagut ni negligència, ni violació de la normativa», ho dèiem precisament perquè dèiem: «d'entrada no vulguem entrar en si via administrativa o via penal en els casos en què hi hagi hagut negligència», i, per tant, pugui ser objecte de judici, etcètera, sinó en aquests casos en què la sensació..., estic d'acord amb vostè que molt sovint no se sap fins després o *a posteriori* el tipus de gravetat o de responsabilitat en aquesta negligència, però ens semblava que era ben bé per dir: «parlem d'aquests casos; dels altres, ja en parlarem també en una altra ocasió».

I en la segona perquè ens sembla que almenys els centres docents inclouen també els patis; no són només les aules, sinó que és el conjunt de centres docents i això..., com que he estat molts anys responsable d'ensenyament en un ajuntament, sé fins a quin punt les coses que passen al pati també passen al centre i la responsabilitat és també del Consell Escolar del centre.

Per aquesta raó —ho repeteixo— no acceptarem les seves dues esmenes i acceptaríem les de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Abans de passar a la votació, he de fer avinent que aquesta Mesa no té la constància que s'hi hagi adscrit el diputat senyor Bargalló..., perdó, senyor Reguant. I, en tot cas, com que ell ha fet la intenció de votar, jo li voldria llegir l'extracte de l'acta de la Mesa del dia 2 de novembre del 1993; és a dir, el senyor Reguant no està adscrit, almenys aquesta Mesa no en té constància, a la Comissió de Política Cultural. I l'extracte de la Mesa del dia 2 de novembre diu: «De conformitat amb el que disposa l'article 5 del Reglament, els diputats tenen el dret d'assistir a totes les sessions del Parlament. En les comissions de les quals no formen part no tenen dret de vot, però sí de paraula. Aquest dret s'ha d'exercir d'acord amb el Reglament en funció dels procediments i les tramitacions. La presència de diputats que no són membres de les comissions no computa a efectes de quòrum.»

Bé, dit això, passariem a la votació d'aquesta Proposició no de llei, amb les esmenes admeses; però abans demanaríem al senyor Jané si accepta el tema aquest de la «via penal».

El Sr. JANÉ: Sí, possiblement, és una qüestió de lèxic, i com també, per exemple, si agaféssim el Fabra i ens llegíssem què diu el diccionari Fabra d'«accidents» i què diu de «fortuïts»..., també és una qüestió més lèxica que, segurament, legislativa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Passem, doncs, a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Proposició no de llei sobre l'increment de les taxes universitàries

Passem al punt número 11, que és debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'increment de taxes universitàries, presentada pel Grup Popular. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, ja es nota que la presidència té ganes d'acabar perquè és el punt número 10.

El Sr. PRESIDENT: Ho sento, però no és el número 10 perquè hem posat com a número 1 el Projecte de llei; per tant, és el número 11.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Ah, perdoni, senyor president; és que jo tinc l'ordre antic.

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, tots els inicis dels cursos acadèmics han estat conflictius des de 1982. La manca d'un model eficaç de finançament de la universitat ha dificultat la generació autònoma de recursos en col·laboració amb la societat civil. Ni la política fiscal, ni la realitat dels consells socials han creat un marc que afavoreixi un canvi en l'estructura de repartiment dels costos, on un 15% és assumit per l'estudiant, amb independència del seu nivell econòmic, i l'altre 85%, per les diferents administracions públiques.

Les directrius educatives actuals pretenen donar resposta al problema de la massificació universitària per la via de carregar de forma indiscriminada els costos de la formació superior sobre els alumnes, amb increments anuals entre el 10 i el 16%, la qual cosa s'agreuja si tenim en compte que els 161.446 milions executats en beques per a l'any 91 es converteixen només, igual, en 161.445 —o sigui, increment zero— el 92, i en 170.850 el 93, és a dir que amb un increment bianual del 5,83%.

Si mirem les dades de la dècada socialista, ens trobem amb el fet que, malgrat que l'IPC va incrementar-se, des de 1982, d'un 92,9%, les taxes han pujat un 131,73%, en les carreres científiques i tècniques, i un 122,98% en les carreres que ara es denominen socials i humanístiques, entre un 30,08 i 38,30 punts per sobre de l'evolució de la inflació. Un govern que disminueix les beques i retalla els diners per a la recerca i el desenvolupament, no té autoritat moral per apujar les taxes. El 1993, l'oferta de beques universitàries era de 51.720 places i de 7.338 exempcions de taxes menys que l'any 1992; això agreuja les condicions dels alumnes amb menors dotacions econòmiques.

A casa nostra, l'increment global ha estat del 10%. Parlem, doncs, d'un increment inferior a les propostes escandaloses del Ministeri d'Educació i Ciència, però d'un increment superior de dos punts, per exemple, a les fixades a la comunitat gallega. La política de beques no és realista: perquè una família de quatre membres pugui assolir beques compensatòries ha de demostrar un nivell d'ingressos de menys d'1.052.000 pessetes netes; aquestes xifres es justifiquen en funció de les declaracions de l'impost de la renda,

les quals són molt més reals, com tots sabem, per als treballadors per compte aliè que no per als professionals liberals, empresaris i treballadors autònoms.

Des d'un punt de vista tècnic, cal recordar, a més a més, que el sistema de càlcul de les taxes en relació amb el nombre de crèdits, que era una variable de càrrega horària sense relació amb els costos de les assignatures, ha provocat, en les titulacions renovades, increments específics entre un 18 i un 72%. El crèdit era una unitat de càrrega lectiva corresponent a deu hores; segons s'apliquin les noves fórmules administratives o les antigues, per a un mateix tipus d'ensenyament, els preus finals poden ser molt diferents. Com que a les universitats catalanes el procés de reforma està molt avançat, llavors l'increment real és superior. El percentatge del PIB... Aniríem fent tota una sèrie de comparacions que ens demostrarien que és totalment inadmissible aquesta pujada de taxes que es fa, tant a l'Administració central com, en aquest cas, al Departament d'Ensenyament.

Amb aquesta Proposició no de llei demanem un increment de les dotacions inicials de la Generalitat en beques compensatòries per millorar les prestacions estatals. L'establiment de mesures d'incentiu fiscal de la despesa educativa de les famílies i de la inversió de les empreses en investigació i desenvolupament són vies per fer possible modificar l'estructura de costos de l'educació superior.

Per acabar, una vegada feta la proposta i la defensa emprant la paraula «taxes», vull deixar constància que, a vegades, l'ús d'una determinada, inconscient i poc meditada expressió dona peu a emprar terminologia inadequada. Sempre parlem de «taxes» quan, amb tota rigorositat, hauríem de parlar de preu públic o de preu polític, perquè «taxa» és quan el preu coincideix amb el cost, fet que, evidentment, no és el cas de les matriculacions, que estan molt per sota del seu cost real.

El Grup Parlamentari espera dels altres grups l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei, la qual cosa els demana aquest diputat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Votarem favorablement el punt segon d'aquesta Proposició no de llei i ens abstindrem en el primer i en el tercer, i diré per què. En el primer, perquè ens sembla molt, diguéssim, agosarat que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a trobar fórmules –en tot cas, si la proposta fos de buscar-les, de fer l'exercici d'anar-les trobant a poquet a poquet–..., però un crec que no pot demanar allò que no té garanties que l'altre pugui complir –com deia Mao Zedong en les seves conferències sobre la pràctica. I, pel que fa al tercer punt, perquè hi ha una indefinició en la qüestió de la fiscalitat aplicada a la despesa en educació; ja en vaig parlar l'altre dia en el Ple, en un altre tema, i prefereixo, per tant, no haver de fer una llarga explicació explicant per què no fem això, sinó dir, senzillament, que no acabo de trobar prou justa la fórmula.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera, per la seva brevetat, també. Té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, les opinions del Grup Parlamentari d'Esquerra i d'aquest diputat sobre el tema de les taxes –i no voldria entrar en discussions semàntico-conceptuals sobre aquesta paraula–, doncs, ja són prou conegudes de les senyores i senyors diputats, perquè s'han substanciat diverses interpellacions i mocions subsegüents com, per ara, reiterar-les. En tot cas, anunciar que votarem a favor del primer i segon punts –a més, ens entusiasmarà que el Govern es vegi obligat a trobar les fórmules: sempre és una cosa positiva que el Govern tingui assumida una obligació d'aquest tipus–, i, en el tercer punt, coincidim amb Iniciativa per Catalunya, perquè la concreció aquí no ens acaba de convèncer, no la veiem del tot clara, i, en tot cas, abans de cap altra posició, doncs, en aquest tercer punt ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. És que el senyor Reguant voldria fer ús de la paraula?

El Sr. REGUANT: Hi renuncio, senyor president. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Donaríem, doncs, la paraula a la il·lustre diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Atès que el tema, com s'ha dit darrerament, ja ha estat suficientment debatut en aquest Parlament i per part nostra hi ha hagut diferents posicionaments, manifestaré que votarem favorablement el punt número 1 i el número 2, i que ens abstindrem, també, en el punt número 3, perquè, en tot cas, el punt número 3, caldria estudiar-lo, i ben segur que existeixen altres fórmules que les que aquí es proposen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. La senyora Vidal té la paraula.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a cada nova intervenció en aquest Parlament sobre aquest tema –ja ho hem dit abans, però a mi m'agrada també fer-hi una reflexió, que repetim–..., la veritat és que jo crec que ara estem repetint molt i no sé si la societat entén gaire aquest funcionament. Jo em permeto de dir-los que no l'entenc. En el darrer Ple vaig dir –vuitena vegada; ara, doncs, novena–: «Ja sé que això no treu importància al tema» –ans al contrari– «potser fins i tot va bé. Nosaltres l'hem reconeguda sempre, aquesta importància, i així ho hem dit.» No repetiré, però, els arguments –el senyor Bargalló ja ha dit que s'havia debatut aquest tema en interpellacions, en mocions, i jo ja he dit que moltes vegades–; només sí que vull recordar el que s'ha aprovat: en el darrer Ple vàrem aprovar plegats –en el primer punt només es va abstenir, explicant-ne molt bé els arguments, el Grup Socialista, i, el segon, el vàrem aprovar per unanimitat– les esmenes de modificació que el nostre Grup va presentar a la Moció que presentava Esquerra. En ells s'instava el Govern a intensificar les negociacions per assolir la transferència de recursos econòmics que l'Administració central hauria de

destinar als alumnes dels centres docents de Catalunya perquè l'Administració educativa catalana pugui establir i gestionar un sistema propi de beques i ajuts a l'estudi. No dic tot el text, però en el segon punt: «Incentivar fiscalment un gradual augment de la participació del sector productiu en el finançament universitari públic.»

Anteriorment havíem aprovat, també per unanimitat, en el Ple de la cambra, el punt sobre finançaments de les universitats, pel qual instàvem el Govern a intensificar els treballs per establir un nou model de finançament universitari, en el sentit que la subvenció rebuda per dues universitats que imparteixen una nova carrera sigui igual per a cada estudiant que la cursi, i a presentar-ne les conclusions davant d'aquest Parlament, un cop estigui enllestida la proposta definitiva.

Senyor Pujol, vostè hi torna a insistir. No va pas malament. Ara bé, jo li he de tornar a dir que les nostres respostes no poden variar gaire: està, tot el que vostè planteja, en la línia del que treballa el Govern i del que hem anat aprovant, i, per tant, li ho votarem enterament a favor. Les mesures i les fórmules que avança en la seva Proposició no de llei fan referència a un sistema de beques i ajuts a l'estudi que garanteixin l'accés i la permanència a la universitat d'aquells estudiants capacitats, sense patir cap discriminació per raons socio-econòmiques. Cal deixar clar, amb relació a això, que el Govern reclama, de temps, el traspàs a l'Administració educativa catalana dels recursos que l'Estat hauria de destinar als estudiants universitaris catalans i la gestió d'aquesta competència, pel fet que cap marc jurídic determina que aquestes competències corresponen als òrgans de l'Administració de l'Estat i perquè l'actual sistema perjudica greument els alumnes catalans, pel fet que els llandars de renda i de patrimoni, determinats per les convocatòries estatals vigents, no responen a la realitat socio-econòmica del nostre país.

Per paliar els efectes d'aquesta disminució de beques i ajuts als estudiants catalans, el Govern de la Generalitat impulsarà, el present curs 93-94, una convocatòria d'ajuts complementaris a l'estudi que s'ajusti a les necessitats socio-econòmiques de la població de Catalunya, amb fons econòmics propis. Li puc citar també que algunes universitats catalanes han negociat i arribat a acords amb diferents institucions financeres per a la concessió de crèdits a l'estudi per als alumnes que els sollicitin.

Per últim, també estem d'acord a instar el Consell Executiu perquè demani al Govern central adoptar mesures desgravadores fiscals per a les despeses que les famílies porten a terme en concepte d'educació dels joves d'aquelles unitats familiars que no poden o tenen rendes baixes.

Per tot això, doncs, i pel que ja he anat dient, hi votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Pels diferents posicionaments que hi ha hagut, caldrà fer votació separada de cadascun dels punts.

Passem, doncs, a votar el punt número 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt ha estat aprovat per 18 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Votem el segon punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha estat aprovat per unanimitat.

Passem ara a votar el tercer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt ha estat aprovat per 13 vots a favor i 6 abstencions.

Proposició no de llei sobre l'aplicació esglaonada de l'increment de les taxes universitàries en funció de les rendes familiars dels estudiants

Passem ara al punt 12 de l'ordre del dia, sobre l'aplicació esglaonada de l'increment de les taxes universitàries. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per anunciar que deixo decaure aquesta Proposició no de llei, per dues raons: una, perquè n'acaba de ser aprovada una que ja recull l'esperit impulsor que jo pretenia amb la meua, i, per tant, em dono per satisfet; l'altra raó, i dit cordialment; senyor president, i amb tot afecte, perquè el seu aclariment de l'aplicació de la norma supletòria a mi m'ha deixat una mica sobtat: jo sóc poc formalista –error meu– i, per tant, navego ràpidament quan se'm llegeix una norma, perquè ni les meves aconseguixo aprendre'm bé. Per tant, en llegir que l'article 19, en la norma supletòria que a mi actualment se m'aplica, en el punt tercer diu que: «Els diputats del Grup Mixt gaudeixen en tot moment dels mateixos drets que els diputats d'altres grups parlamentaris», i entenent que una proposició no de llei la signa el portaveu o quatre diputats, i entenent que això, a mi, m'ha estat reconegut d'una manera que ara jo sabria provar –i estic disposat a escoltar la repetició, i li dono la raó i l'hi respecto, li respecto el seu aclariment–, vull dir-li que per aquesta contradicció que jo entenc, estem negociant d'acord amb la Mesa la modificació de la norma supletòria. Per tant, mentrestant no s'aclareixi, jo em mantindré en suspens i, aquesta activitat, la reduiré, cosa que no m'anirà malament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Proposició no de llei sobre la continuïtat de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem ara, doncs, al punt número 13 de l'ordre del dia –l'últim–: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la continuïtat de Ràdio Nacional d'Espanya, presentada pel Grup d'Iniciativa. El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. En el període de sessions anterior, la Comissió de Cultura va aprovar per unanimitat una proposició no de llei, que vaig tenir la sort de poder presentar, que parlava de la necessitat de continuar amb Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya, en general, Ràdio 4 en particular, i amb la Televisió de Sant Cugat, també. Aquella Proposició no de llei va ser aprovada per unanimitat de tots els grups i va ser, en aquells moments, un element de suport als professionals que hi treballaven.

En aquests moments hi ha hagut notícies sobre els intents –i per desgràcia hi ha notícies, anava a dir gairebé cada setmana, noves notícies, i no sempre positives– de reduir la capacitat operativa de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya, amb efectes, de moment, congelats, però amb efectes temibles, si no previsibles, per als que serien alguns dels elements importants de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya, com seria Ràdio 4.

Nosaltres, com que els arguments són sabuts, plantejem aquesta Proposició no de llei perquè creiem en l'oferta de radiotelevisió pública, que és, a més, un servei públic molt important per a la comunitat. Pensem que l'existència de Ràdio Nacional d'Espanya a Barcelona, a Catalunya, garanteix la pluralitat informativa des de mitjans de comunicació públics. Recordem que aquesta Ràdio ha format i forma professionals de la ràdio i de la comunicació; que ocupa professionals del periodisme radiofònic; que ha demostrat una enorme sensibilitat cultural –fa dos dies, en un sopar d'homenatge del CIEMEN a Montserrat Minobis, es recordava que des del primer moment aquesta professional va ser sempre professional de la radiodifusió en català a través de Ràdio 4 i s'explicava, o la persona que feia la glossa de la figura de Montserrat Minobis recordava, què havia significat per a Catalunya Ràdio 4–; és un element important per a les indústries culturals catalanes; per exemple, els sectors com la música molt sovint han comentat la importància que tenia l'existència de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya. I per totes aquestes raons ens sembla que és important plantejar el primer punt d'aquesta Proposició no de llei.

Pel que fa al segon punt, em sembla que el moment no és gens dolent per instar el Consell Executiu a dur a terme les gestions necessàries davant del Govern central per aconseguir l'acompliment d'aquest punt 1.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Abans de donar la paraula a l'il·lustre diputat senyor Pujol, recordin que ha d'arribar-nos a la Mesa la llista de les substitucions.

El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el problema dels mitjans de comunicació públics al nostre país és la voluntat política de convertir-los

en un aparell burocràtic al servei de la majoria política nascuda el 1982. La contractació laboral de milers de persones al marge de les necessitats reals, la contractació a la carta de produccions sense cap criteri de rendibilitat, la manca de control sobre les despeses corrents, el favoritisme en la política de personal, la marginació dels professionals no afectes a la majoria política governant, han estat elements que, en el seu conjunt, han contribuït al deteriorament de l'equilibri pressupostari de l'ens públic Radiotelevisió Espanyola.

Durant anys s'ha anat aprofundint aquest pou sense fons i ara, enmig d'una crisi sense precedents en la segona meitat del segle, es pretén resoldre de cop allò que s'ha anat generant al llarg d'una dècada. Reconeixem la tasca històrica portada a terme per Ràdio 4, Ràdio 3 i Ràdio 5, així com per Ràdio 1 en català; reconeixem la professionalitat dels seus treballadors, però no podem obviar la necessitat de reconduir una situació generada per la mala gestió portada a terme pels darrers quatre directors generals de Radiotelevisió Espanyola.

Per això, el nostre Grup donarà suport a aquesta Proposició no de llei, tot i que la seva efectivitat està condicionada a una reducció de les despeses corrents que no redueixi la qualitat de la programació de la ràdio estatal en català. Dir una altra cosa significa negar-se a reconèixer que l'actual model de Radiotelevisió Espanyola és insostenible i, a més a més, contrari a les normes comunitàries, en tant que implica una competència deslleial envers les empreses privades de ràdio i televisió.

Recolzem la voluntat expressada per aquesta Proposició no de llei de garantir la continuïtat de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya, tot i expressar el nostre rebuig a mantenir un sistema de gestió que més correspon al parc juràssic socialista que no pas a una societat moderna i avançada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, en tot cas, per dir, simplement, que donem el nostre suport a totes les intencions expressades pel Grup proponent i que estem plenament d'acord, sense cap mena de dubtes, amb el que diu, textualment, la Proposició no de llei, per la qual cosa, evidentment, en aquest cas, hi votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Sobrequès té la paraula.

El Sr. SOBREQUÈS: Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, el PSC sempre ha estat, com és palès, un ferm defensor de la continuïtat de Ràdio 4, per dos motius. En primer lloc, perquè contribueix a la normalització de la llengua catalana en un sector tan important com ho és el de mitjans de comunicació, en el qual el català és encara minoritari i pateix una discriminació de fet que em sembla ben evident. I, en segon lloc, perquè Ràdio 4 contribueix al pluralisme en el sector públic de la comunicació a Catalunya.

Sempre hem adequat, per consegüent, la nostra acció política a aquest doble principi, i ho hem fet fins al punt que podem afirmar que Ràdio 4 es manté avui com a mitjà infor-

matiu en llengua catalana gràcies, també, i potser sobretot, però, en tot cas, gràcies, també, a les gestions que els socialistes catalans hem fet en el passat recent prop de la Direcció General de l'ens Radiotelevisió Espanyola. Com ha passat sovint, ho hem fet amb discreció, però, ara per ara, ara com ara, amb eficàcia: Ràdio 4, concretament, continua emetent, quan altres emissores similars han estat tancades arreu de l'Estat espanyol.

Certament hi ha, a Radiotelevisió, dificultats econòmiques i, per consegüent, laborals i personals, que els socialistes lamentem i que treballem per superar. És el preu de no haver rebut en els darrers anys diners públics, com succeeix en altres corporacions públiques de comunicació. Però d'ací a dir, com afirma l'exposició de motius, que es va directament a la supressió de Ràdio 4, hi ha un abisme. Als socialistes catalans no ens consta —ho he de dir i tenim una certa informació— que ningú vulgui tancar Ràdio 4. No podríem, doncs, votar afirmativament l'esmentada exposició de motius, però, com que l'exposició de motius no es vota, no hi ha problema. En canvi, subscrivim íntegrament —que quedí clar— els dos punts de la Proposició no de llei d'Iniciativa per Catalunya, no perquè la considerem necessària, però —com diuen els castellans, que també són gent perspicax i bona gent— *lo que abunda no daña*.

Anuncio, doncs, que el PSC votarà..., que el Grup Socialista votarà favorablement la Proposició no de llei d'Iniciativa per Catalunya; i anunciem també que continuarem treballant, com ho hem fet fins ara —i sembla que amb eficàcia—, per tal que no s'afebleixi, amb el tancament de Ràdio 4 —pionera, no s'ha s'oblidar, en la comunicació radiofònica en català—, la presència de la llengua catalana en els mitjans públics de comunicació de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula el senyor diputat Vila Foruny, per Convergència i Unió.

El Sr. VILA I FORUNY: Sí, moltes gràcies, senyor president. Intentarem..., vaja, no intentarem, anirem molt ràpidament al gra, donat com n'és d'avançada l'hora, per anunciar que el nostre Grup votarà favorablement el primer punt de la Proposició, i, en aquest sentit, no cal estendre'ns-hi més: subscrivim tots els conceptes laudatoris que s'han fet sobre l'activitat de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya, especialment de Ràdio 4, que és una emissora que s'ha manifestat sempre en llengua catalana i és la primera que ha funcionat d'aquesta manera.

En canvi, no donarem suport al punt segon per una qüestió que seria com posar el carro davant dels bous. Com ha dit el senyor Riera, aquest Parlament ja va aprovar, la legislatura passada, una altra Proposició no de llei en un sentit

molt semblant, i el 22 de juny del 1992 el conseller va donar el compliment de la Resolució. En aquest compliment anunciava que s'havia posat en contacte amb el senyor Garcia Candau, precisament, per manifestar-li aquestes qüestions, precisament, d'acord amb la Resolució adoptada al Parlament de Catalunya; o sigui que les gestions que llavors s'havien fet es van fer. I, per altra banda, ens trobem que el dia 25 del novembre passat, o sigui, fa molts pocs dies, va entrar en aquest Parlament, en contestació a una pregunta del diputat Roc Fuentes, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, una resposta del conseller, que li diu literalment:

«Informo que consta, per part del Consell d'Administració de Radiotelevisió Espanyola, que hi ha voluntat de mantenir la continuïtat de l'emissora Ràdio 4 a Catalunya, si bé el director de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya treballa en l'adaptació de l'emissora a les noves directrius de Radiotelevisió Espanyola. D'altra banda, el Govern es mantindrà, com fins ara, atent a aquesta qüestió, amb l'objectiu que es garanteixi la continuïtat de l'emissora, i, en aquest sentit, es demanarà al director de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya que tingui a bé d'informar, al més a bastament possible, dels seus plans d'actuació immediats.»

Per tant, si aprovéssim el segon punt de la Resolució..., el compliment de la Resolució ja s'ha fet; per tant, ens sembla una mica incongruent.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem, doncs, a la votació del punt 1, separatament, i el punt 2.

Vots a favor del punt 1?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt 1 ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a votar el punt 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt 2 ha quedat rebutjat per 7 vots a favor i 12 en contra.

Bé, hem arribat al final de l'ordre del dia. Agraïxo els treballs de la Comissió, alguns d'ells ben espectaculars. Anuncio, per altra banda, que la primera sessió serà el febrer, amb la compareixença del conseller de Cultura, i desitjo a tots vostès un bon Nadal, unes bones vacances i que descansin.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de tres del migdia i deu minuts.)

